

Št. 147

**AVGUST
2018**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Kulturna urednica:

Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Mirjam Gostinčar

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,

Žiga Novak, Monika Buhanič - Biba, Barbara Pišlar, Jasmina Memić,

Špela Blatnik, Diego Menendes

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Anamarija Bukovec,

Leah Artist Mihalič, Peter Poljanski, Rade Nikolič

Oblikovanje ovitka:

Jean Nikolič

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,

v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipa d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 128

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Foto: arhiv KU

Uvodnik:

DIAGNOZA: ŽIVLJENJE

foto: osebni arhiv

Tematski naslov pričujoče poletne številke je gotovo mogoče razumeti na različne načine. En način je ta, ki si ga lažje predstavljamo, če pred dvopičje postavimo še en presledek in dobimo »Diagnoza : Življenje«, s čimer oba pojma postavimo v nasprotje, torej »Diagnoza proti Življenju«. Kaj bomo torej, iskali in postavljali diagnoze ali živeli? Diagnoze so vedno enostavne, posplošene in štirioglate, življenje pa je zapleteno, individualno in okroglo, večplastno in nedoumljivo.

Zaradi zapletenosti življenja si velikokrat želimo kakih jasnih diagnoz, ki naj vse skupaj razložijo na enostaven način in ponudijo preproste rešitve, ki naj nas razbremenijo naloge soočanja z zapletenostmi življenja. V tem smislu se ljudje včasih oprimemo svojih diagnoz, se z njimi poosebimo, jih sprejmemo kot osrednje in ključne dele svojih identitet oziroma samih sebe. Ali pa nas drugi začnejo gledati, kot da je diagnoza, ki nam jo je dal bogve kateri strokovnjak za postavljanje diagnoz, naše bistvo in nas jemljejo kot tipičen primer neke diagnostične vrste in nič drugega. Primer take diagnoze je lahko tudi »brezdomec«.

Drug možen način razumevanja zveze teh dveh besed je tak, da je vsebina diagnoze življenje oziroma da rezultati diagnostičnega postopka vodijo k ugotovitvi, da imamo opravka s pojavom, ki mu rečemo življenje. To je ta pojav, za katerega so značilni padci in vzponi, premikanje po nejasnih razpotjih, boljši in slabši dnevi, lahko bi rekli sonce in dež, ter ta večplastnost, zaradi katere včasih rečemo: »Tole bo že za kaj dobro, čeprav še ne vem, zakaj, in čeprav je zdajle videti samo slabo.« Za to diagnozo stanja, ki se mu reče »življenje«, je ključno, da se borimo, da se spoprijemamo, da vztrajamo, konec koncev, da verjamemo in upamo, pa čeprav se bolj ali manj pogosto soočamo z obupom, sramom, krivdo in drugimi negativnimi občutki.

Konec koncev ima tudi življenje konec. To je neovrgljivo. Ne strinjajo pa se vsi, ali je to konec koncev ali samo eden od koncev. Na to dilemo na tem mestu ne bomo mogli odgovoriti. Vsekakor pa smo ljudje krhka bitja in smo koncu vedno razmeroma blizu. Vendar ga vsak trenutek z življenjem odlagamo in ga zanikamo, tudi preoblikujemo in presegamo. Predvsem tudi z življenjem, ki se ga ne da ujeti v diagnoze, ki je torej skrivnostno in svojeglavo, uporno in transgresivno, ki se vedno upira ujetju v preproste razlage in predalčke.

Zato dajmo prednost življenju pred diagnozami, prednost izzivom pred gotovostmi ter spoštujmo in slavimo mnoge različnosti življenja.

Bojan Dekleva

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 ŽIVLJENJE V DOLINI ŠENTFLORJANSKI
- 5 PRIŠEL, VIDEL, NE TOK ZMAGAL
- 7 VTISI S POSTAJE
- 8 DIAGNOZA IN ŽIVLJENJE
- 9 ENAKOPRAVNOST
- 10 LAŽEJO TI VSAK DAN – ZGODBA O ŠABANU
- 11 BIVALIŠČE
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 VČASIH TKO ... SEDEM
- 17 NAJEM STANOVANJA
- 19 ŽIVLJENJE = ŠTEVILKE = ODSOTKI
- 20 ŽIVLJENJE PO ŽIVLJENJU
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 DOGODKI
- 23 KRALJEVI RECENZOR
- 24 KO DENARNICA OBMOLKNE ŽE PRED KONCEM ...
- 26 ENGLISH PAGES
- 30 SMS KOMENTARNICA
- 30 RAZVEDRILLO
- 30 LUDSKA KUHA
- 31 MILOŠEV FOTO KOTIČEK
- 32 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 33 OGLASNA DESKA
- 34 KRIŽANKA

To sem jaz:

ZEJDINA, 1. DEL

Foto: osebni arhiv

Moja zgodba sega v leto 1989, ko sem v avgustu, pri štirih letih starosti, ostala brez očeta. Da pa bi bila mera polna, si je še moja mami v sredini septembra istega leta vzela življenje z zaužijem strupa, medtem ko me je ujkala in nekaj pripovedovala. Kot štiriletni otrok seveda nisem dojemala situacije. Zadnje, česar se še spominjam, je nasvet, da naj bom velika sestra mlajšima.

V tistem trenutku nekdo s silo vstopi v sobo, v kateri sva bili zaklenjeni. Naprej se ne spominjam več. Po tridnevnem bedenju v naši hiši me urejena gospa odpelje do mamice. Odgrne belo rjuho, da zagledam njeno truplo, nakar mi reče, da poslednjič vidim mamo in naj se poslovim od nje. Vseh teh dogodkov se zelo živo spomnim. Kot mi je uspelo izvedeti od maminih in očetovih sorodnikov, se ni nihče strinjal z njuno zvezo in so bili venomer v sporih. Navkljub vsemu sta ostala skupaj in upam, da sta tudi na onem svetu združena. Mene in mlajši sestri je pod svoje okrilje vzel očetov brat, ki pa je kasneje tudi izgubil skrbniško pravico nad nami. Od leta 1989 do 1999 smo bile vse na kupu, odraščale smo skupaj. Pri 13 letih pa se naše življenje obrne na glavo, saj nas vzamejo stricu in namestijo v domove, kjer se naše poti ločijo. Zaradi vseh dogodkov, travm in izkušenj si upam verjeti, da me ob vsem hudem le nekdo čuva in mi daje moč, da grem naprej tudi, ko ne gre. Velikokrat sem bila jezna na mamico, ker me je zapustila in ker nas ni vzela s seboj, saj ne bi nobena od nas trpela. Kasneje, ko sem odraščala, pa sem začela razmišljati drugače. Bila sem hvaležna, da nas ni zastrupila. Smiliti se samemu sebi je nekaj najlažjega, je iskanje pozornosti, je negativno razmišljanje. Nisem invalid, nisem hendikepirana, brez udov, o svojem življenja lahko odločam sama.

SMILITI SE SAMEMU SEBI JE NEKAJ NAJLAŽJEGA, JE ISKANJE POZORNOSTI, JE NEGATIVNO RAZMIŠLJANJE. NISEM INVALID, NISEM HENDIKEPIRANA, BREZ UDОВ, O SVOJEM ŽIVLJENJA LAHKO ODLOČAM SAMA.

DIAGNOZA: ŽIVLJENJE V DOLINI ŠENTFLORJANSKI

Živim, vegetiram, serjem, jem tablete – seroquel, moditen, haldol. Zjebali so me pred dvajsetimi leti v bolnišnici na koncu mesta Ljubljana, in sicer dva psihiatra, eden nemška mašina, drugi BND-vohun. Kar se je naučil v Dachau, je počel tudi s pacienti, še vojska JLA me je po svoje malce zjebala.

Starše so mi pobili, ko sem imel eno leto, nato ni nihče skrbel zame. Skrbnik me je težkega 37 kilogramov vlekel na psihiatrijo. Sedaj jem, žrem, pijem – tudi pivo, ščijem ... Drugi me pretepajo, ker slišijo glasove, je to vredno človeka? Sošolka iz srednje šole, sedaj zdravnica, mi je rekla, tebe so ugrabili. Nek drug sošolec pa kakšen dober roman si napisal.

Mučili so me z injekcijami na zaprtem oddelku, preskušali na meni tablete, mi merili pritisk in jemali kri. Tudi tri elektrošoke so mi dali vampirski psihiatri in medicinske stvorske sestre. So pač klonirani prasci in samo višjim božjim silam se imam zahvaliti, da sem še živ. Vsem, ki zbolijo, priporočam italijansko psihiatrijo, ki je napredna in humana, pri nas pa te drkajo v zavode, domove ... že 20.000 jih je »na« plenih po institucijah, kjer kvazipsihiatri s tabletami in »jokulatorji« brskajo po naših podstrešjih.

Naj se malo zamislijo nad dejstvom, da je imel John Nash, Nobelov nagrajenec za ekonomijo, paranoidno shizofrenijo in je posledično več let preživel v psihiatrični bolnišnici, noremu srbskemu psihiatru Radovanu Karadžiću pa je bil sojeno v Haagu kot vojnemu zločincu. Imamo polno zasedene kapacitete v norišnicah – kot piše B. K., diplomirani »antipsihiater« –, da se vleče denar, nekateri psihiatri kadijo travo in pijejo alkoholne pijače, spodaj v kleti pa imajo mučilnice za politične paciente. Kdor zagovarja elektrošoke, naj gre v živo v eter.

Pozdravlja vas Jack Nicholson iz filma Let nad kukavičjim gnezdrom. Lepo se imejte na počitnicah, mislite kaj na nas, ki smo bili malce psihotični, pa sedaj po trenaži policijskih nemčurskih psihiatrov ne moremo nič delati. Kaj pa odškodnina?

PA NE OKOL GOVORT.

Črtomir Clonsky

KUPUJTE. KRALJE. ULICE.

DIAGNOZA: TA DRŽAVA

Mar sem nora, ker želim si zase del balkona? A kaj, ko gre za nepremičnine, se razburijo živine, ne dajo drugemu nič, če ni iz bližnje družine. Pa stojijo prazne hiše fine, se noben ne vpraša, kolk brezdomcev premine.

Nimajo financ za vsak dan, a gurajo v klanc, da pridejo do vrha, na -18 °C zaspijo, čez poletje malo zaživijo. Noge bose po travi sredi mesta nose, dokler za vedno ne zaspe. Ko bi vedeli gospodje in gospe, kako duša in telesa nas bole, pa čeprav se nismo sami odločili, da bomo življenja na cesti izgubili. Pa čeprav smo veliko let za to gospodo pustili, da bi lačna usta svojih družin nahranili, ko živeli smo po sili, dokler še državniki niso odločili, da bodo z našimi žulji zaslužili.

Pa vendar za nas dnevi niso sivi, vsi veseli, da smo še en dan živi. Ampak mi smo nepotrebno zlo – sami alkoholiki in narkomani –

pravijo državni organi. Smo duše polne čustev, občutkov, volje, a nas kar naprej ničkoliko postane hrana za muhe in molje. To vse vidi tudi vesolje in zato vrtniči viharje, stresa zemljo in dviga morje! Žal je zemlji materi, da denar vse gor drži, da smo ljudje na njej mnoge živali uničili, gozdove čisto skrčili. Naj vsak, ki zaradi materializma trpi in mu za bogastvo dol visi, skupaj z nami zakriči. Da živijo državniki, brezdomci smo nujni.

Na komu bi služili naši ljubi politiki, več nas je, bolj se njim godi. A ste opazili, kako nas tri dni ni, če pridejo iz druge države obiski? Ja, takrat nas častijo z »aresti«, kakor da delajo po vesti, in ko obiski odidejo, na cesto nas fuknejo, pa naj naprej zmrzujemo.

Kim

DIAGNOZA: »RODIL SEM SE SVOBODEN«

Vsak izmed nas ima v glavi sliko in zgodbo, iz katere počasi nastaja ŽIVLJENJE. Vendar pa je problem v tem, ker nam sistem ne pusti, da bi to zgodbo prenesli v realnost. Zato pa se po nepotrebnem sprašujem, ZAKAJ, čeprav bi se lahko držali zgodbe iz glave in po tej (naši) poti hodili.

Toda zaradi vcepljenega krča in strahu nam je sistem vsilil, da namesto kamenčkov, ki nam jih je usoda nastavila na pot, pobiramo nove in nove dolžnosti do sistema. *Le kako naj človek postane in ostane normalen in zdrav, saj svobode v niti eni obliki ni več?* Edino, kar nam je sistem dovolil obdržati, je EMŠO!

Le po njem nas opazite, prepoznate, zaznate. Kako naj ima potem človek sanje o svobodi, če še imena in priimka nima več? Le kako smo od imen v medsebojnih odnosih prišli do številke?! Sprašujem se, od kod ta krč, strah, sram in vsiljeno podrejanje (t. i. prilagajanje). In ko si mislim, da je krč malo popustil, se mi ponovno porodi vprašanje o smislu življenja. Iskreno povedano se mi zdi, da je smisel življenja današnjega človeka srčna želja po miru in svobodi! Miru zato, da mi ni treba razmišljati, KAKO BOM, temveč TAKO BOM! *Svobode* pa samo toliko, da lahko zadiham in naredim korak naprej!

Mar se nismo vsi rodili »svobodni«?!

KATERO JE NAJMOČNEJŠE OROŽJE NA SVETU?

Najmočnejše orožje je KRUH. Najmočnejši človek pa KMET. Lačen vojak tudi z najboljšim orožjem ne more narediti nič.

Prišlek na Ptuj

DIAGNOZA: ČISTA IRONIJA

Ko sem se po dolgih letih zares odločil, da bom prenehal piti, mi je sosed, ne da bi vedel o moji odločitvi, nastavljal 10-litrsko plastenko alkohola pred vhodna vrata. To rujno kapljico sem nekaj časa samo opazoval, potem jo pa tako, kot je prišla do mene, podaril naprej.

Danes, na svoj rojstni dan, pa te pozdravljam z oddelka za psihiatrijo.

Uporabnik XY s Ptuj

Tereza Vuk:

DIAGNOZA: PRIŠEL, VIDEL, NE TOK ZMAGAL

Foto: osebni arhiv

So mi rekli, da gre ta številka v smeri »Diagnoza: življenje.« Kaj kurac si pod tem predstavljajo, mi ni jasno. Dokler mi ne napišejo kakšne manične depresije tja v karton v Polju, pr men vse štima. Itak pišem skoz o življenju. Valda ne boš pisal o ta lepemu Turku iz une nadaljevanke, k so vse mamce mokre med nogami, ko ga gledajo. Čeprov njim je to življenje.

Lizat ekran televizije pa se topit ob enmu, sam zato, ker ma mož pač velik trebuh in mu je tazadnja stvar kakšna romantika. Ta je vesela že, če umazane štumfe pobere za sabo. Enmu drugmu se zdi pa beden moj life, ker bi sam pila, kadila ganjo, pisala in se imela fajn z »njim«. In pol majo take: »Pa kakšno življenje je to? Tok stara pa se še nisi zresnila.« Kot da obstaja kakšen pravilnik kje, kako moramo živeti in kako se obnašat ob določenih letih. Ma, sam vozi miško. Vsak ma sam eno življenje. In unga nej živi, kokr se mu sprdne. Če nismo škodljivi drugim, lahk delamo, glih kar čmo. Jaz velik razmišljam o življenju. Ko mi frendica razlaga vsa vzhičena, da je razprodaja cunj, jaz razmišljam zraven, da jebale jo cunje, se kdaj vpraša, zakaj je sploh kle? Smo kle, zato da pustimo kakšen pečat, al je vse skup sam en hojladri ... glih zato, k je našim starcem se ratalo sparit in en spermij ni zahinavil?

Pol se tolažim, da bojo moje knjige še ne vem kok let po meni v NUK-u in da tud to ni kr tko. Ko bodo nekoč v neki novi slovenščini brali roboti, si bo še takrat kdo rekel: »Kaj je bla ta zmešana.« Življenje je zabavno, ker je zelo nepredvidljivo. Sej, kdaj te prime, da bi se res že naučil narest un voz, pa sam še za radiator s štrikom, po drugi strani, ko si na novo zajubljen in se počutiš zadetega k mamba od vseh kurčevih metuljčkov, k pol itak izginejo, je življenje spet oh in spljoh. In če si res kakšen maničen depressivec, pol je to kr fucked up, ker najprej je vse woohhoo, pol pa kr naenkrat spet z glavo v beton v temo. Čeprov men se zdi to čist normalno. Poznam folk, k je skoz dobre volje. Težki sumljivci. Noben ni nikol skoz dobre volje. Razen če doma pol ne joka, pa razbija vse naokol zarad jeze, i'm not buying it. Kdaj sem jezna na življenje. Ker mi je vse dalo, jaz sem pa vse uspela zajeбат. Torej sem jezna nase.

In kaj, če bi me življenje zjebalo in bi mi bilo ime Esmeralda? Bi bila črna in visoka 1,80. Kaj, če bi se rodila invalid?

Foto: JN

Nepokretna ali slepa? Življenje zna tud ornk udarce zadat. Rodiš prizadetega otroka, posvetiš celo življenje njemu, zraven te pa še skrbi, kaj bo z njim, ko te ne bo več. V bistvu je življenje kurba, pol pa je sam odvisno, kako hendlamo vse skup. Kako smučamo med količki in probamo loviti ravnotežje. Ne reče se zastoj »jebem ti život« in podobno. Po drugi strani je življenje čist preprosto. Sam mi si ga zakompliciramo vedno. Mi bi zadeli loto, ne dojamemo pa, da življenje je v majhnih stvareh. V dobri hrani, odlični muski, v smehu med prijatelji, v njegovem objemu. V toplem domu s plačanimi položnicami in še živimi starši. Jaz sem ena unih, k skoz trpim, ampak umrla pa ne bi nikol.

Zakaj je življenje tko kratko in smrt večna? Smrt je una teta s koso, k je škorpion po horoskopu. Ko si nad 40, dojameš, da je blo vse skup en pičkin dim. Puf in je šlo 40 let. Kam, me ne vprašat. Ok, v pizdarije, sam zakaj je tok hitr vsega konc? Ta lajf je v bistvu res kretenski. Šele ko ga dojameš, se začne vse zaključevati. Ali kot sem napisala v drugi knjigi:

»Tko to gre. Si bil, pa te ni več. Če si se zdel sam sebi top shit poseben, takrat ziher zares dojameš, da si isti k vsi. In ko kdo umre, vedno vprašamo, kako je pa umrl? Zakaj pa? K da ma to kakšno vezo, pa čeprov sama seb scenarije o koncih pišem. Ni ga več. Prišel, videl, ne tok zmagal.«

DIAGNOZA: OD CENTA DO MILIJARDE

Denar v levem zgornjem notranjem žepu ... Brezdomca skrbi za vsak cent. Socialno ogrožene za 10 centov. Delavce na minimalcu za vsak evro. Šefe za 10. Direktorje za 100. Zdravnike, privatnike, športnike, glasbenike, policaje, dilerje, igralce, režiserje ... za 10.000. Župane in župnike za 100.000. Sodnike in odvetnike za 1.000.000. Vojsko in mafijo za

10.000.000. Predsednike in bogataše za 100.000.000. Toliko o fevdalizmu, kapitalizmu, demokraciji in socializmu. Džanki ubije sebe, predsednik pa izvaja genocid.

Čuči

VINO

Z MOJEGA VIDIKA

MRAČNI DNEVI, SITNA ŽENA,
ŠEF BUDALA, HČERKA LENA,
PLAČA NIŽJA, CENE VIŠJE,
JAZ PA VSAK DAN SMRTI BLIŽJE,
VSI POHLEPNI, NIČ POŠTENI,
VSE BOGASTVO V LASTI SRENJI.

JAZ Z DROBIŽEM ŽIVOTARIM,
SLABŠE GRE SAMO ŠE STARIM,
AMPAK OPTIMIST OSTAJAM,
OČIVIDEČ HUDIM KRAJAM,
A VERJAMEM V SREČEN KONEC,
KO MI BO ODZVONIL ZVONEC.

SILVESTER

Od vina,
ki bilo je
vsebina
te steklenice,
ostalo ni nič,
le malo
resnice.

Nedeljka

ŽIVLJENJU POBEGNILA

HITELA.
ZA ŽIVLJENJEM.
HITELA.

ŽIVLJENJU POBEGNILA.
SMRT OPLAZILA.
USTAVILA.

UPOČASNILA.
ZAJOKALA.
IN JOKALA.

NI HITELA.
KORAK JE DRŽALA.
Z ŽIVLJENJEM.

Z ŽIVLJENJEM.
V KORAKU.
ZA ŽIVLJENJE.

ANASTASIA OM

DIAGNOZA: VTISI S POSTAJE

Stojim na postaji in čakam. Brez pričakovanj in odvečne nervoze. Ne mudi se mi. Cigarettni dim se suklja in opazujem. Opazujem pojave življenja okoli sebe. Tam gre stara gospa, obraz ima prazen in žalosten. Vidim, da težko hodi, pa vendar hiti proti nam. Kar počasi, še vsaj pet minut ne bo avtobusa. Oddahne si, ko se spusti na kovinsko klop, njen pogled ostaja mrtev. Skrit za sončnimi očali poblisknem proti mlademu paru, ki se mečka tam poleg. Mladeničeve roke se ne morejo nasiti telesa svoje izbranke, zraven ji v uho šepeta besede ljubezni. Njegova ljubka spremljevalka dolgočaseno zre čez njegovo ramo. Očitno je rešena šolske torture za dva meseca in se ji žvižga za vse drugo. Starka jezno gleda v njuno smer in z neodobranjem odkimava. V brado si mrmra običajne kletvice o mladini. V našo družbico prihiti sosed. Mojih let je, slabo se pozna, včasih si v mimohodu zgolj navrževa pozdrav, letos pozimi sva govorila nekaj minut. O vremenu, kakopak. Tokrat si pokimava v znak prepoznave. Zdaj smo vsi in zelenec se pojavi na koncu ulice. Spravimo se na njega in gremo proti mestu. Razporedimo se v skladu s starostjo in navadami, starka zasede tistega invalidskega na začetku, sosed na vmes, mladi par hiti na zadnjega dvojčka desno in jaz čisto zadaj na klop. Rad sem tu, ker opazujem. Opazujem pojave življenja okoli sebe, vendar sem vam to že povedal. Kmalu se bus napolni, izgubim pogled na večino mojih začetnih sopotnikov, le dve mladi glavi skupaj poslušata glasbo pred menoj, vsaka na eno slušalko. Potniki stojijo in se stiskajo ob neznance. Pred menoj dve sodelavki po šihu utrjeni klepetata. Vsaj deset let sta mlajši od mene, kot da bi bilo to pomembno, samo povem vam. Videti sta dve desetletji starejši, prstenih obrazov, utrjenih oči. Z nočne izmene gresta. Prva drugo prepričuje, da bi res morala začeti gledati neko televizijsko nadaljevanko, druga se temu upira. Prva hvali glavnega junaka, ki je tako seksi, da ji samo pogled na njega osmisli to življenje, in komaj čaka, da bo pogledala včerajšnje ponovitve. Sicer je včeraj pred službo na hitro videla zadnji del, vendar ga mora ponovno, da bo popoldne pripravljena za nov del napete sage, in potem spet v službo. Kdaj hudiča sploh spiš, sestra? Takšne debate me utrujajo in žalostijo, za trenutek pomislim, da bi se umaknil v svet svoje glasbe, kjer jezni pevci kričijo parole o drugačnem svetu, vendar se moja postaja že približuje. Zdržim tisti dve minuti, se zavihtim okoli droga in doskočim na pločniku. Nimam cilja, zgolj pohajam.

Svoje mesto poznam dobro, predvsem vse skrite kotičke za nemoteno opazovanje življenja. Z lahkoto najdem prostor, kjer bom lahko ždel in razmišljal. O življenju, kakopak. Ne znam razmišljati o telenovelah, vremenu in tračih. Ni res, znam. Kadar me valovi življenja zanesejo v družbe, kjer radi vrtijo te plehke teme, se prilagodim. Blefiram, se smehljam in kimam. Čeprav bi najraje kar šel, a pogosto ne zberem dovolj moči in volje. Zato ostajam, malo jezen nase in neskončno obupan nad obrazi človeškega življenja. Danes je drugače, ker sem sam in ne nameravam z nikomer izmenjati več kot deset besed. Ja, s točajko v zakotni kavarnici. Kratek espresso in kozarec vode, hvala, prosim, račun. V tišini med ljudmi. V prsih me greje dober občutek, čez njega se že polaga težka preproga žalosti. Vožnja do sem mi je dala misliti. Neka iskra življenja, ne bom rekel božja, ker v to ne verjamem, vsekakor pa iskra, je zanetila tisto nekaj v vsakem od opaženih ljudi. Enkrat nekje sta bila v tesnem objemu sprijeta dva človeka, ki sta tako ali

Laura Ličer

drugače nadaljevala vrsto. Mogoče sta komaj čakala na novo bitje, mogoče sta se ga bala ali sta ga imela za nebodigatreba za povrhu svojih težav. Kakor koli, tukaj so. Živijo. Starka se počasi premika proti koncu svoje niti, nobenega veselja več ni čutiti, zgolj trpljenje in vdanost v usodo. Se je kdaj smejala? Je plesala potnih rok in metala dolge lase preko ramen, da so jo občudovali? Kdo bi vedel. Moja sosedka živi sama, to vem. Njene dnevne trajektorije se ponavljajo, kot robot počne vsak dan podobne reči. Ali zvečer v samotni svoje garsonjere joče? Zliva vase kozarce vina ali zgolj v obupu strmi v modri ekran, ki prinaša podobe živega življenja? Kdo bi vedel, skoraj nikoli ne spregovoriva. In kaj življenje ponuja delavkama? Še eno rutino in popoldne pogled na dvodimenzionalnega bedaka, ki žebra besede ljubezni po scenariju in gleda v kamero ravno prav solzno? Je to res to? Sicer pa ... kaj pomeni vsa lepota tega življenja, če na koncu razmišljaš takšne bedne misli? Prav nič radosti ne čutim in jezljivo zapustim skrito klop. Do tiste preklicane kave se bom odzlekel, kjer bom, tako kot vsi, besno drsel po telefonu v iskanju nečesa zabavnega, močnega. Drznega, nenavadnega. Mogoče se bom celo razjokal ob posnetku pristne humanosti in ob tem spregledal trenutek čiste človečnosti. Takšni smo. Odtujeni ali kaj.

Najdem mizo. Naročim. Se zadržim glede telefona. Čakam trenutek, ki bi mi pokazal, da je življenje vredno živeti. Skoraj že izgubljam upanje, kratka kava je šla po grlu in ugašam zadnjo cigareto, ko se zgodi. Po ozki ulici si prideta nasproti dva neznanca. Ne opazita se, kar niti ni pomembno. Jaz ju vidim. V sekundi stika, oba na mimobežnici, vendar zame v isti vidni ravnini naredita nekaj, kar je čista esenca življenja. On pred seboj poriva otroški voziček, se z neskončno nežnostjo in ljubeznijo nagne proti svojemu potomcu in mu s čudovitim nasmehom nekaj začeblija. Dete zasuka glavo in obraz mu preleti izraz čiste sreče. Točno v tem trenutku jima pride nasproti mlada dama, hodi pokončno. Nenavadnega videza je, privlačna in deluje neodvisna. Ravno takrat, ko se mladi očka za sekundo zadrži in nagne nad otroka, z lahkotno gesto roke vrže dolge črne lase z oči in se nasmehne neki svoji notranji misli, sončni žarek jo zaslepi, da skoraj zamiži. Na sproščenem obrazu pa ji cveti najlepši nasmeh. In trenutek mine. Vse je tako kot prej. Plačam zapitek in grem domov. Življenje gre dalje, kot da se ni nič zgodilo.

Matic Munc

DIAGNOZA IN ŽIVLJENJE

Diagnoza: »Vaša diagnoza je kavofil in cigaretofil! Povejte mi kaj o tem, prosim!«

Življenje: »Rad se imam in uživam! Kavoj pijem dve uri in zraven pokadam cel kup cigaret.«

Diagnoza: »S takim načinom življenja ne boste prišli daleč.«

Življenje: »Kaj pa vi veste, kaj je to daleč! Poznate moje bolečine? Moja čustva? Kar poznam življenje, vedo, da je dobro kaditi in dobro piti. Zame leta življenja niso važna, važno je, kakšna je kakovost.«

Diagnoza: »Sedaj ste pod mojim okriljem. Predlagam vam, da tri mesece ne kadite in ne pijete kave.«

Življenje: »Kaj hočete od mene? Da ne živim več? Da umrem brez cigaret? Kava poživilja in cigareta ne ubija. No, da bo volk sit in koza cela, sprejemem vašo navodila. Tri mesece in nič več.«

PO TREH MESECIH

Diagnoza: »No, kako je šlo?«

Življenje: »Brez kave sem dobil hemoroide, brez cigaret pa pridobil 20 kg v treh mesecih.«

Diagnoza: »No, sedaj smo vam diagnosticirali še sladkorno in našli polip na črevesju.«

Življenje: »Kaj sem vam rekel? In še možgani se mi bodo skrčili vsakih 10 let. Prej sem res užival, sedaj sem pa razvalina.«

Diagnoza: »Spremeniti morate način življenja in mišljenja. Več gibanja ter stran s starimi vzorci.«

Življenje: »Vsi učite enako, a biti kavofil in cigaretofil je kot biti svoboden.«

Diagnoza: »Šport in voda, zeleni čaj, sadje in zelenjava, predvsem rdeča in vijolična, to morate užiti. Danes se vse to dobro prodaja.«

Življenje: »Draga Diagnoza, takole vam povem. Želim vam veliko uspeha pri ostalih življenjih, a jaz se predam in vztrajam pri svojem. Tole je bilo zaman. Kupil si bom psa in hodil, kadil in se nalival s kavo.«

Diagnoza: »Vi niste resni. Shujšajte, saj ste prekomerno debeli, jetra imate zamaščena ter pljuča načeta.«

Življenje: »Rad imam tole življenje! Vsakega po malo v usta dam, dovolj imam diagnoz, življenje ni enolično, vzamem si raje eno spodobno gospodično.«

Barbara Jozelj

DIAGNOZA: TAKO ALI DRUGAČE

»Diagnóza -e ž (ø) medicinska ugotovitev in določitev bolezni: narediti, postaviti diagnozo ...« iz Slovarja slovenskega knjižnega jezika (1970–1991).

Beseda diagnoza nam vsem (velikokrat ob kurji koži na tilniku) predstavlja nek skupek telesnih ali duševnih simptomov, ki nam ga je na podlagi znanja, strokovnosti in izkušenj izrekel zdravnik ali zdravnica iz različnih specialističnih področij medicine.

Pa pogledjmo:

Diagnoza: prekomerna telesna teža. Deloma dedna bolezen, ki nastane pri situaciji, ko v telo vnesemo več kalorij, kot jih premoremo skuriti.

Poenostavljena diagnoza: malo manj se samemu sebi smiliti, začeti telovaditi in zdravo jesti.

Diagnoza depresija: resna duševna motnja, ki človeka lahko ohromi do take mere, da ne more zjutraj niti vstati iz postelje. Večkrat jo spremljajo misli na samomor.

Poenostavljena diagnoza: pojdite več v družbo, najdite si hobi, veselite se malih stvari, ki vam jih nesebično pokloni življenje. Diagnoza odvisnost (kemična ali nekemična): deloma dedna psiho-socialna kronična bolezen, ki je neozdravljiva, vendar pa obvladljiva in nas spremlja do konca naših življenj.

Poenostavljena diagnoza: le odločiti se je treba in vztrajati.

Zbrati voljo in reči NE! Prenehati obtoževati vse po vrsti (le sebe ne) in nekaj storiti v tej smeri. Saj kjer je volja, tam je pot!

Diagnoza alergije: telesne reakcije na najrazličnejše snovi, katerih reakcija je v stiku s telesom lahko tudi usodna.

Poenostavljena diagnoza: kaj pa, če bi bil otrok več na svežem zraku, v manj sterilnem okolju, sem pa tja dal v usta tudi kaj umazanega in tako bi se mu imunski sistem popravil.

Porečete: kaj pa rak, invalidnost, hude duševne bolezni, ciroza itd.? Prav imate, tu ni kaj komentirati. Vsak se bori po svoji moči in volji.

Bolj bi rada povedala, da diagnoza ni rečeno pravilna oziroma da se marsikaj da storiti tudi, ko smo »diagnosticirani«. Tudi po tem, ko na nas nalepijo nalepko, nas spravijo v škatlice, v predale ...

Vem, da bo tale članek naletel na kar veliko jeznih in neodobravajočih bralcev, ampak to je njegov namen!

Samo to bi rada povedala. Se da vplivati na diagnozo ali usmeriti svoj pogled na stvar s svežega zornega kota, kakšno veliko moč imamo pri krojenju svoje usode? Ogromno! Saj vem, da ni tako enostavno, vam bo pa gotovo dalo misliti, kajne?

Tako da kar pogumno, saj mi pravimo

»DIAGNOZA: ŽIVLJENJE«.

Irena

DIAGNOZA: ŽIVOT

Je gotovo nekaj, kar se premika, ne more biti mirno, jaz že ne morem biti. Pa če si vzamem počitek, vseeno je to gibanje, tudi kadar zadržujem dih. In čeprav imam lahko oči čisto tesno zaprte, vidim ... te delčke prejšnjih in novih spominov ali pa ničesar od naštetega, kjer tudi ni konec zaznav, saj še brez človeka naokrog ni tišine. In me dviguje, se plazi po meni, čez mene in skozi ... meje so v večini samo telesne obline, ta koža okrog. In znotraj nje imam vzpone ter padce ... so ti prijetni občutki ter kdaj nasprotje tega. In lahko polagam pozornost na kateri koli del, na kateri koli čas, na kateri dogodek želim ... in še zmeraj me bo presenečalo vse, kar živim.

Katja Zgoznik

**KLOŠARSKI OCVIRK
SEM KLOŠAR V POKOJU,
ZA PAMETNE STVARI NIMAM ČASA,
ZA NEUMNOSTI PA, KOLIKOR HOČEŠ!**

GREGOR B. HANN

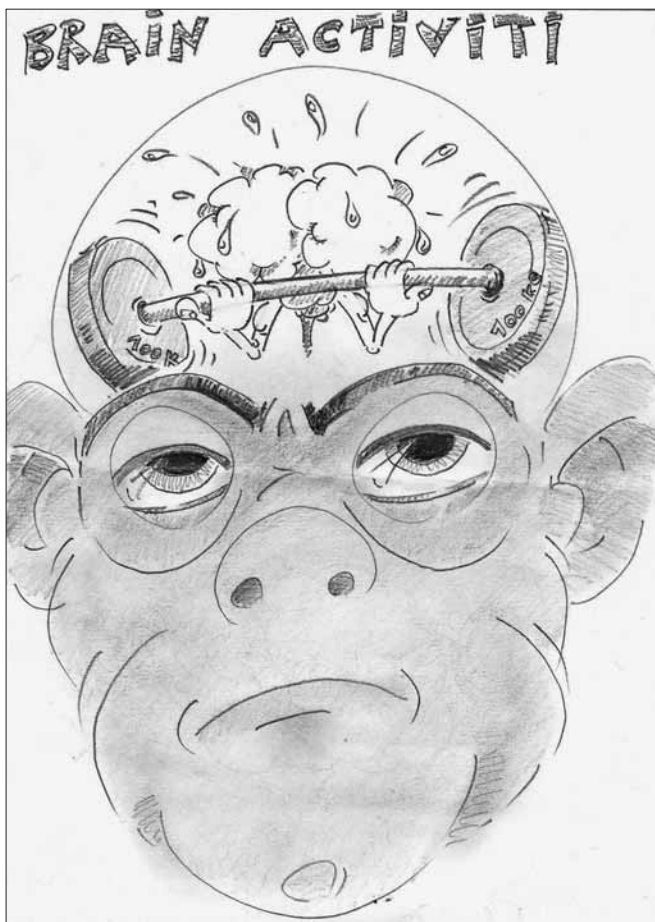
DIAGNOZA: ENAKOPRAVNOST

Ta članek je odraz moje izobrazbe, osebne inteligence, dolgoletnih življenjskih izkušenj in trenutnega čustvenega stanja. Za mene je življenje deljeno na dva dela in nič več ali manj. To sta realna vesoljna stvaritev in pa zamegljeno življenje, ki si ga ustvarjamo iz trenutka v trenutek.

Vesoljna stvaritev nam narekuje samo možne variante, te so: nastanek nekega živega osebk, ki deluje kot zelo preprost skupek mikroorganizmov, ki delujejo tako, da komunicirajo med seboj, da ne pride do poškodb ali celo kolapsa tega sistema, ki nam omogoča delovanje na večih ravneh – sposobnost, dojemanje, čustvovanje, samoohranitev, gibanje, komuniuciranje itd. Se pravi nastanemo, delujemo, nato pride konec nam znanega. Je pa tu tudi zelo prisotna zamegljena življenjska filozofija. Zakaj zamegljena? Zamegljena zato, ker si sami kompliciramo bivanje. Čutimo eno, mislimo drugo, vedemo se kot nekdo tretji, delamo eno, od drugih pa pričakujemo več ali celo preveč, zahtevamo in nič ne damo.

Na kratko življenje ni in NIKOLI NE BO ENAKOPRAVNO, ker je to NEMOGOČE!!! Vsi in vse v življenju deluje, kakor deluje, se pravi je zelo različno, in to raznolikost je nemogoče spraviti v enakopravnost. In za konec še mnenje na »Diagnoza: Življenje«. Zelo dobro se zavedamo, kdo pije in kdo plačuje za to pitje, le eno veliko dinozaversko figo nas briga, kdo bo trpel, in to samo zato, ker smo že v samem štartu zajebali enakopravnost. Enakopravnost se pa glasi ... prvo jaz, potem družina in nikoli drugi, a drugi le v primeru, kadar jih »enakopravno« izkoriščamo. Da ne bo kakšnih nesporazumov, ne glede na položaj ali prepričanje, smo vsi isti, eni tlačimo, se tega zavedamo in se ne spreminjamo, tlačeni pa ali tlačijo naprej ali pa samo stokajo_mo, jamrajo_mo in podobno, ampak se tudi ne spreminjajo_mo. Če bomo vedno samo filozofirali o življenju in govorili o enakopravnosti, bomo ostali v dreku, dokler se ta planet kot greznica enega dneva ne napolni in spremeni v drek, bomo živeli, kot živimo.

Če pa bi resnično kaj želeli spremeniti, bi bilo življenje znosnejše

09
KRALJI
ULICE

Rade Nikolic

za vse na tem planetu. In za konec ... svet je lep, nisem negativnež, samo odražam realnost življenja.

Ž. M.

DIAGNOZA: ODDAJANJE VLOG

Rodil sem se v sistemu, ki je razpadel zaradi smrti priljubljenega predsednika – maršala Josipa Broza -Tita. Ravno ko sem imel nabor za JNA, je Slovenija izstopila iz zveze socialistično-federativnih držav, ki so povzročale inflacijo, kot je bila v Nemčiji pred drugo svetovno vojno. Okej, pustimo sedaj to.

Torej, zakaj bi šel v vojsko, iz katere so takrat vsi bežali? Ne, nisem hotel v vojsko, ravno tako pa so mi na naboru dali preprosto oznako nesposoben. Hmm ... ravno takrat sem »povil« prvega otroka, ki ga še danes ne poznam. No, drugo hčerko Ariano, s katero sva prijatelja tudi na Facebooku, pa sem dobil kasneje v bivšo partnerko Andrejo. Prodali smo nepremičnino (škoda) ter začeli skupno življenje kot podnajemniki. Oddal sem vlogo za stanovanje in videl, da bo še prekleto dolgo trajalo, da ga bom dobil. Zato sem to pot opustil, in ker sva šla z ženo narazen, me to ni več zanimalo. Ko gledam nazaj, bi marsikaj spremenil in izboljšal ali pa vsaj

drugače naredil. Sedaj ko vlagam razne vloge, vidim, da sem prepozen, toda življenje teče dalje in tudi jaz oddajam vloge dalje. Medtem sem odločbo, da sem sprejet na listo bivalnih enot, že dobil.

Življenje teče dalje ... in nihče ti ne da natančnih navodil za preživetje. Lahko je gledati sebe nazaj, trenutek sedanosti pa je tisti, ki ti spremeni pot v prihodnost, kot jo spremeni tisti kos papirja, na katerem je odločba.

Šele sedaj vidim, kaj je to socializem, prej tega nisem razumel, temveč sem ga samo živel, in če ga ne bi bilo, tudi nobene socialne podpore ne bi bilo, ker ne bi obstajala. No, gremo naprej po poti oddajanja vlog za neprofitno bivalno enoto in iskanja boljše nastanitve kot večno plačevanje visokih najemnin za garsonjero. Začnimo iskanje najugodnejših rešitev za definicijo diagnoze življenja.

Soni

DIAGNOZA: LAŽEJO TI VSAK DAN – ZGODBA O ŠABANU

Ste kdaj doživeli, da se vam posmehujejo, ker ne verjamete nikomur? Ste kdaj izkusili, da vas imajo za paranoičnega shizofrenika, ker ne verjamete ničemur, kar slišite, ne verjamete čisto nič, kar preberete v medijih? Ste »bolnik«, ki verjame, da je cel svet ena zarota, laž, da nas programirajo in vzgajajo zgolj v kimave robotske sužnje brez lastne identitete? Kennedyja ni ubil osamljeni strelec, nikoli nismo zares stopili na luno, Jim Morrison je odigral lastno smrt, Marilyn Monroe je bila pravzaprav umorjena zaradi afere z omenjenim predsednikom in skrivne združbe prostozidarjev in iluminatov, ki kontrolirajo ves svet in skrivoma izvajajo bolne perversije, ki si jih človek z vsaj malo morale ne more niti zamisliti ... aja, spotoma pa seveda umaknejo oziroma »poskrbijo« za vsakogar, ki bi preveč zabadal nos v njihove posle. Morda bi se bilo treba vprašati, koliko ljudi verjame vsemu temu, a brez dvoma se je s temi vprašanji ukvarjal poseben človek.

Ta človek je bil Šaban. Delal je ankete za neko privatno podjetje. A Šaban ni bil zgolj Šaban, kot bi kdo sprva pomislil, temperamentni »žešči balkanec« ali nekdo, ki bi bil popolnoma asimiliran v slovensko okolje. Za Šabana niso obstajale nacije, vere, kulture, ker je bilo za njega vse skupaj ena velika laž. Morda bi mu kdo zaradi tega prilepil etiketo Jugoslavana, a je tudi to zavračal kot pranje možganov. Njegovi lastni starši, konzervativni, a zelo poslovni in premožni, so mu zelo zamerili, da se je spravil kritizirati celo lastno vero – islam –, ker je ni čutil, kakor nobene druge vere ne. A kot rečeno ... za Šabana je bila vse laž.

Zgodovina, politika, vera, kultura, celo človeštvo samo, še zrak, ki ga je vdihaval, so bile samo laži. Zrak, ki ga uničujejo razne tovarne, proizvodnje, kemijske industrije s svojimi izpusti in kajpak seveda chemtrails. A če bi kdo zares kdaj pomislil, da živi v lažnem svetu, bi najbrž bil za Šabana še vedno zgolj oprana ovca. Raziskave, ki smo jih opravljali po telefonu, so bile Šabanu zelo sumljive, preveč osebne, preveč drezajoče, z leti jih je doživljal kot kontrolo ljudi, kar je tudi večkrat poudaril sodelavcem in celo nadrejenim. Medtem ko je čakal na anketo sedeč za monitorjem, je imel v rokah vedno eno in isto revijo. Edini časopis, edini medij, ki mu je zaupal. Misteriji. Vse, kar je bilo notri, je bila za njega absolutna resnica.

Spomnim se odmorov, ko so delavci po mukotrpnem buljenju v monitor in anketiranju težakov končno prišli na svoj račun, ko so končno lahko popili kavo in prižgali cigareto, a še tu jim Šaban ni dal miru, skušal jim je dopovedati, kako so vsi sprani od vsega, da je njihovo življenje zgolj iluzija in laž. A če Šaban kdaj ne bi prevzel vloge »osveščevalca«, kar bi se zgodilo redko, bi samo gledal nepremično v neko točko in razmišljal bogve kaj. Marsikomu je šel na jetra zaradi vsega tega. Svoje ugotovitve o prevarah in zarotah tega sveta je pogosto pisal po raznih slovenskih forumih, tudi tujih, šel je tako daleč, da so se pogosto mnogi uporabniki obrnili proti njemu, včasih pa so mu celo blokirali uporabniški račun. Šaban je tako dejanje označil za prikrivanje resnice in tudi to je potemtakem postala zarota! Zarota proti njemu samemu. Nekega dne, ko je s svojim sodelavcem Borisom ravno zapustil delovno mesto, so se na izhodu njegove oči zazrle v nek plavi mercedes.

Rekel je: »Ta mercedes ni bil tukaj parkiran dve uri nazaj, čez okno vidim celo parkirišče.« Boris odvrne: »Seveda ni bil parkiran, pač je prišel v zadnjih dveh urah, ker je hotel parkirati.« A Šaban ne bi bil Šaban, če ne bi dejal: »A ne razumeš, prišli so po mene, ker sem dojel in ker širim resnico,

ker sem vam povedal preveč, ker sem preveč pisal po forumih!« Seveda, ravno po njega. Pri svojih dvaintridesetih letih je še vedno delal preko študenta in živel pri starših, a ker je v družini veljal za črno ovco, so starši hoteli narediti vse, da se ga rešijo. »Poglej svojega brata Miralema, samo dvaindvajset jih šteje, pa ima dobro redno zaposlitev, dva otroka in živi v svojem stanovanju,« sta mu nekega dne očitala svojca. A Šaban se ni dal: »Samo ovca kapitala je. Mislite, da sta denar in družina vse? Raje ostanem sam, kot da postanem zafrustrirani petinštiridesetletnik, ki bi mu življenje grenila žena in kak razvajan parazit, ki mu ni dovolj niti najdražja igrača. Sploh pa živi v tem njegovem stanovanju, ki sta mu ga kupila vidva.« Staršem je bilo dovolj, dovolj jim je bilo dolgoletnih preprirov s Šabanom, odločila sta se in mu z muko kupila enosobno stanovanje. No, počasi je bilo tudi lastniku podjetja dovolj Šabana, ki je celo anketarnico hotel prepričati, da naj se ne cepijo, naj ne berejo nobenih medijev, kaplja čez rob pa je bila, ko se je Šaban odločil, da ne bo več snemal pogovorov anket, kar je bila nuja, ter da bo javno izpostavil, koliko je pravzaprav manipulacij, laži in zavajanj pri tem početju, mislil je tudi razkriti, kako se zlorablja osebni podatki. Nekega delovnega dne je k njemu pristopil direktor podjetja in ga zvabil ven iz anketarnice:

»Šabane, zdaj pa je bilo počasi dovolj, sam veš, da si šel predaleč, nobenemu ne bom dovolil, da bo spravljal naše ugledno podjetje na slab glas in razkrival naše poslovne skrivnosti.« A Šaban se zopet ni dal: »Ugledno podjetje? Saj to je tudi vse, za kar se vam gre. Ugled in denar, ljudem pa lažete in jih zavajate. Kar pa se tiče teh 'poslovnih skrivnosti' ... Je ta skrivnost dejstvo, da posreduješ podatke političnim elitam, ki te plačujejo? Elitam, ki jim ga fafaš!«

To je bilo očitno preveč za direktorja, ki je takoj po šokantnih besedah Šabanu primazal eno, a Šaban se kot vedno do zdaj še vedno ni dal. Začel je mlatiti direktorja pred tajnico, čeprav bi marsikdo pomislil, da tega ne bi bil zmožen. Tedaj pa je iz anketarnice prihrumel kdo drug kot Tomislav, »desna roka« direktorja. »Kaj je, Tomo, a bi še ti rad eno staknu? Že leta mu ližeš rit, morda boš končno zdaj dobil to svoje napredovanje.« Direktor: »Šaban, umiri se, umiri se. Janja, pokliči policijo, vidva bosta moji priči.« Šaban odvrne: »Ni treba, ker grem sam. In ti, Janja, si samo ena sužnja, kot Tomislav, brez hrbtenice.« Janja ne črhnje niti besede in se samo zazre v Šabana, ki še navrže: »Misliš, da ne vem, da mu ga fafaš?«

Tedaj so bili na samem prizoru zbrani že skoraj vsi zaposleni, ki so samo nemo in predvsem šokirano opazovali dogajanje. »Vi, sužnji kapitala, veliko fafanja vam želim vsem skupaj. Vi ste in boste sovražniki nas poštenih delavskih mas. Do kdaj boste trpeli vse to?« Po teh besedah Šaban krene proti izhodu.

Nikoli več ga ni nihče videl. Izginil je, kot da bi se vdrl v zemljo. Celot njegovi starši niso hoteli povedati nobenih informacij o njem. Ljudje so se začeli spraševati vse mogoče. Je sploh še živ? Je res zvedel, kar ne bi smel? Kaj, če je veliko Šabanovih navajanj in trditev resničnih? A Šabanovi sodelavci se niso dolgo ukvarjali s tem vprašanjem, saj so potrebovali službo za plačevanje računov, morali so živeti naprej svoje »idealno« življenje, ki jim ga je odrejal kapital.

Kaj se je zares pravzaprav zgodilo s Šabanom, ni ugotovil nihče, morda ker nihče ni hotel vedeti resnice.

Diego Menendes

DIAGNOZA: BIVALIŠČE

Bilo je letos pozimi, ko sva s punco ravno izgubila bazo/skvot ter naivno – v pričakovanju humanosti – prosila pomoči prijatelja (ki to ni), če lahko kakšen dan prenočiva pri njem. Nad nas je vse bolj prihajal tudi polarni mraz. Ni nama ustregel. Kao prijateljica ... nama je dovolila prespati, nekaj sva ji tudi plačala, čeprav se je sprva branila vzeti denar. No, na koncu naju je okradla ponoči, ko sva spala.

Naslednji dan je začela partnerka bolehati, zelo je zbolela, za čim, nisva imela pojma. Zvečer sva zamudila možnost prespati v bivalnikih, sva pa tudi cel dan klicala ono, če lahko ostaneva vseeno še eno noč, saj je ravnokar začelo snežiti, kakor da bi kdo z lopato metal sneg. Padale so velike mokre snežinke, po katerih si že z dežnikom gnil in prezebel, kaj šele brez tega. Ja, nič. Z zelo bolno drago sva pohajkovala po stari Ljubljani, v upanju sem hodil od kafiča do kafiča, če nama ne bi nemara kdo posodil dežnika. Bila je že pozna ura, snega je v dvajsetih minutah zapadlo ogromno, komaj sva gazila po plundri. Ko sva se pri cerkvi ustavila pred nekim barom, kjer sem prosil natakarico za dežnik, je prineslo mimo moškega srednjih let. Vprašal naju je: »Kaj nimata kam?« Pil je pivo in je že bil rahlo okajen pa tudi neprespan, kar se je videlo. Moja takoj odgovori, da res nimava kam. »Lahko prideta prespat k meni,« reče. Za trenutek se nama je zazdelo, da naju nekdo od zgoraj čuva. Odšla sva k njemu, živel je sam, rekel je, da se je ravnokar ločil in da utaplja žalost v alkoholu. Bila sva premražena in mokra. Prijazno nama je ponudil copate, nakar smo se usedli za mizo ... sta lačna, žejna, vpraša. »Ja seveda,« rečem. Med pogovorom mu zaupava, da sva brezdomca. »Meni je vseeno, kdo sta, kar je moje, je danes vajino, vzemi iz hladilnika, kar bosta jedla.« Vzamem pečenega piščanca in že sva jedla v miru. Reče še: »Tukaj lahko ostaneta, dokler si ne uredita bivališča, imam prazno sobo.« Da nama posteljino, brisače, hrano ... Ničesar mu ni manjkalo, to se je videlo. Priseči sva morala, da ne vstopiva v njegovo sobo, hotel je obdržati svojo zasebnost, kar je normalno.

Takoj sva se šla umiti ter smuknila v toplo posteljo, bilo je božansko. Drugi dan zjutraj sva spila z njim kavo, ki jo je

MA KAKŠNA DIAGNOZA, STARI!

Janez Kompare

skuhal, ponudil nama je cigarete in nato, da ne pozabim, mi je posredoval tudi kontakt za službo.

Ta gospod je bil tisti dan najin angel, še dandanes sva mu iz srca hvaležna. Ime mu je bilo Marko. Marko iz stare Ljubljane, hvala ti, če slučajno bereš. Hvala za dobroto in pomoč v neizhodni situaciji, v kateri sva se znašla.

Vedno povem, da še vedno verjamem v empatijo pri ljudeh, seveda le nekaterih. Žal nas je premalo dobrih in preveč škodoželjnih.

Jenko

DIAGNOZA: KO KAPLJA PADE ČEZ ROB

Kako že gre to? Izdelaj osnovno šolo z odličnim uspehom. V redu. Izdelaj srednjo šolo z odličnim uspehom. Tudi v redu. Izdelaj faks z desetko. V redu, vendar za koga? Za koga moram riniti v rit? Da bom faca?! Briga me. Raje grem na ulico. Raje grem med klošarje. So dosti bolj informativni kot pa nekakšni teoretiki. Kaj je že teoretik? Buksl, ki pozna vso teorijo ... in prakso? Se ukvarja s socialnimi problemi – »ma« jih pozna? Gremo dalje. Ali bi me radi likvidirali?! Vi kar. Čakam vas, ker sem že naveličan svojega življenja. Za koga ga sploh živim? Za vas? Nikakor! Naveličan in utrujen sem vas. Živim le zato, da preživim.

Živim že več kot petdeset let. Na ZPIZ-u imam le štiri leta

delovne dobe, delam pa že vse življenje (???). Preprosto zato, ker me nihče od teh kurcev ni prijavil. Zakaj ne? Ker je preprosto debelil svojo rit!

In zdaj? Ne vem. Jebejo me po glavi vsi »ta pametni« birokrati. Jebite se vi! Če ne poznate osnov računalništva, je šla kaplja čez rob. Razumete?! Če ne, ni moje življenje nič vredno. Če ni ... potem le zbogom, vi, ki ste mi uničili življenje.

Nikomur ne bom lezel v rit. Nikomur ne bom lizal anusa – a ostal bom človek do konca. Slab ali dober. To sem jaz in to bom tudi ostal. To je moja diagnoza življenja.

Taubi

NEK CESTNIH AJ

BEDA

Vsak si po svoje predstavlja in obrazloži besedo beda. Vsak že podzavestno ve in razume, da že sama besede pomeni nekaj, kar je vredno le usmiljenja, obubožanost, nebogljenost. Beda vzame človeku, osebi, tudi osebno dostojanstvo. Sam kleče razmišljam o svoji bedi in obupujem nad dejstvom, da spominam na čas, ko sem še stal, čedalje hitreje bledijo.

Prlek (#087)

ZAKAJ NE MENI

Prodajal sem na Rudniku, prav tako pred Hoferjem, Hoferji so pač moja specialiteta. Na parkirišče se je pripeljal gospod z BMW-jem in mi daroval 20 €. Primopredajo je videla gospodična in šokirana obstala v stilu – zakaj se je to zgodilo meni in ne njej.

Robert Mašič

ŽIVLJENJE V SLOVENIJI

Moje ime je Igor M., rojen sem v Ljubljani v času bivše Jugoslavije. V današnjih časih sta hrana in pijača velik strošek. Spominjam se še časov bivše države, kako je bilo lepo in ceneje, imeli smo praktično vse. Službe, avte in stanovanja, ni bilo toliko odvisnikov, brezdomcev in pa depresije.

Ker si mi v zadnjih letih ni uspelo zagotoviti službe, sem se odločil, da se pridružim Kraljem ulice. Neizmerno sem vesel, da lahko prodajam časopis in zaslužim ter spoznam veliko različnih ljudi.

Hvala, življenje!

IGOR »G«

BODOČA MAMICA

No, pa sem se znašla na detoksu. Nisem pa si mislila, da me bodo dali v 3. nadstropje, kjer je dvojna diagnoza, samo zato, ker je tukaj le šest pacientov.

Ampak danes, ko sem prišla na oddelek, je bil ta prazen in še vedno je tako, da komaj čakam še druge paciente, saj se počutim kot v šamici. Dolgčas, dolgčas in še enkrat dolgčas. Cel dan sem prepuščena sama sebi, tako da resnično upam, da to zame ne bo prevelik zalogaj, ampak, kot sem že rekla, za otročka bom naredila vse. Moram pa povedati, da je gospa, ki je danes z menoj, super.

Anea

SCAVNICA

Sedim na klopci avtobusne postaje in čakam na bus. Čez nekaj časa se pod streho postaje s kolesi ustavita fant in punca, čeprav je sijalo sonce in je bilo zelo veliko prostora drugje.

Ne, točno pod »bus« nadstrešek sta prišla. Ustavila pa sta se zato, ker jima je počilo pivo. Nato dec izprazni vrečko, tebi nič, meni nič, nobenemu nič. Pivo, ki se je zlilo v vrečko – ki pa ga ni bilo malo –, je zlil pod nadstrešek avtobusne postaje, in to vpričo mene. Po pivu je smrdelo, da je joj.

Tisti dan se mi ni dalo ukvarjati s primitivcem, ki ne spoštuje tuje lastnine oziroma javnega reda in miru. Sem si pa mislil svoje ... je res tak idiot ali pa je v nezavedni fazi nespoštovanja sebe in drugih? V glavnem je imel srečo, ker nisem tip človeka, ki je tiho, saj bi ga lahko konkretno napizdil in ga vprašal, če mi pove, kje živi, da bi se mu lahko poscal pred vrata.

M. Ž.

NOSEČNOST

Že večkrat sem bila noseča, ampak vedno so se pojavili spontani splavi ali pa je posteljica rastla, plod pa ne. Zdi se mi, kot da tokrat obstaja višja sila, ki mi je dala možnost, da tudi jaz podarim življenje.

Ampak težko je, če imaš otroka z nasilnim, agresivnim in posesivnim fantom. Dostikrat pomislim na splav, ampak mi nekaj pravi, da ne smem. Velika zahvala gre Kraljem ulice, ki res znajo pomagati. Tako sem se odločila, da otroka obdržim. Bojim se, da bom ostala sama z njim, a vem, da se bom zanj borila kot levinja.

Mislim, da tega blagoslova ne smem ubiti oz. splaviti. Če je še tako težak porod, ko dobiš otroka v naročje, pozabiš na vse bolečine, ki si jih pretrpela. Bodoče mamice, dobro premislite, preden se odločite za splav.

Anea

ANEKNOTE IZ PRODAJE

BIG BIZNIS

»Kako gre kaj prodaja Kraljev?« me vpraša mimoidoči. Odgovorim: »Slabo. Na pol ure prinese koga mimo pa še tisti a ima telefon na ušesu.«
Nato še sebi v brk zamrmram, da so v Ljubljani očitno ostale le še sirote in prodajalci ke Kraljev ulice, kajti ostali so že na morju. Nedvomno bo treba iti na morje – za denarjem.

Polde (#312)

P. S.
V kratkem me nekdo zopet pobara po prodaji. Odgovorim enako, vendar še navržem, da zdaj prodajam zdravo pamet, ker nihče noče cajtngov.
»Dej mi zdravo pamet,« reče gospod in mi da deset evrov. Zahvalim se in jih spravim v žep.
»Kaj pa papirji?« me vpraša.
Zdrznem se iz »spanca« in mu dam Kralji – slovensko zdravo pamet.

»KOLIKO SI PORASČENA?«

Bilo je vroče poletno popoldne, ko sem, kakor vsak delovni dan, prodajala ulični časopis na svojem rednem delovnem mestu pred garažno hišo na Trdinovi, ko je mimo prineslo starejšega gospoda.
Ponudila sem mu revijo Kralji ulice, a jo je na žalost že imel. Sprva me je prijazno nagovoril, nakar so se začela neprimerna vprašanja tipa, koliko sem porasčena in ali nudim tudi spolne usluge. Nemudoma sem stopila korak nazaj in mu odločno odgovorila, da tega ne počnem, in ga prosila, da se umakne. Gospod se je užaljeno odstranil, še prej pa osorno odvrnil, da je večina prodajalk časopisa pripravljena na prostitucijo, in to za malo denarja.
Tudi če druga dekleta to počno, to ni moj problem. Nismo vsi prodajalci ke enaki e, zato bi kupce ke časopisa prosila, da nas prodajalce ke ne mečejo v isti koš. Hvala!

Špela Blatnik

NAMAZAN JEZIK

Če bi bil plačan pri prodaji časopisa vsakič, ko rečem dober dan in na svidenje, bi bil zagotovo milijonar. Včasih še v spanju govorim dober dan, na svidanje ...

Mitja

MLADA GENERACIJA

Sopara, vročina in ogromno turistov v teh poletnih dneh občutno zmanjšujejo prodajo uličnega časopisa. Tako mi nekega vročega poletnega dne prodaja res ni šla od rok. Kljub temu sem se trudila in vztrajala.
Med gomilo turistov – ki sem jim seveda revijo tudi ponudila – sta v garažno hišo prišla tudi gospod in mlajši fant. Po plačilu parkirnega listka je k meni prišel fantek s širokim nasmehom in mi v roko stisnil evro in pol ter čokoladni srček.
Ta mala gesta in njegov nasmeš sta mi res polepšala dan. Hvalaaaaaa.

Špela Blatnik

V TEM TRENUTKU

Pa začnimo zapis pozitivno ... vas kar občudujem, koliko časa že takole stojite, se prijazno odzivajte na verbalne in neverbalne žalitve, mi pravijo. Marsikaj je za spregledati in preslišati, kdaj še poslabša zadeve, če se odzivaš na opazke. Pa še ena ohrabrujoča za delo prodajalca ke Kraljev ulice – lahko ga dobi, kdor želi delati, mlad ali star, in to brez prošnje, prav takoj.

I. P.

DOBER DAN

»Dober dan,« me pozdravi gospa in mi v roke stisne devet evrov.
»Gospa, kaj pa časopis,« jo vprašam?
»Sem ga vzela že pri vašem kolegu, lep dan in srečno še naprej.«
Najlepša hvala, dotična gospa.

Milan K. (#065)

JULIJSKI DAN

Spet je nov dan, kolikor toliko delaven, četudi le s pomočjo prodaje časopisa. Če je s soncem obsijan, je nekoliko lepši in bolj veder. Še posebej pa je lep, če mine brez grdih pripomb. Ko vprašam stranke po nakupu časopisa, sledi odgovor:
»Ja, seveda, nazaj grede iz trgovine, ko se vrnem.« Ob vprašanju boste kaj zanimivega za našo revijo napisali, sledi odgovor:
»Ni časa, bom pa drugim o vas povedala, pa še kakšno reklamo za vas naredila.« Dodajo še: »Pogrnajte še kakšno rubriko, pa čimveč anekdot.«
Revija zagotovo izstopa iz povprečja, je kratka, jedrnata, nima suhoparnih tem oziroma člankov, kar tako na hitro za prebrati je super.

Sonata

DIAGNOZA: VČASIH TKO ... SEDEM

Pohlep

Ne smemo lih kartat in kvantat, ampak včasih ni druge. Najraje poker. Ne traja prov dolg, Cveta nas dobi. Pravmo ji Cvetača. Na centrali je zamenala Silvo, Slivo po naše in zdej dirigira bigtajm. Budimir blaži sceno, rad ma mir. Sej ga mam jst tut, ampak ne za vsako ceno. Cvetača me nažene na furo z doktorjem, za kerga dobr ve, da mi gre na gonado. Kar vidim hudičke, ki ji skačejo iz oči. Pobrat morva motorista, ki se je zalepu v Tomačevem. Kmet, ki je klicu, tut motofrik, mu je naredu prevezo na femoralni arteriji, tipu je odnesl nogo, ko se je z noro brzino pribil ob vogal hleva. Kot prvemu na kraju nesreče se je kmetu glas kr lomu. Pride za tabo. Ko vidim ovink in pol še ranjenca, je huje, kot sm si sploh predstavlu. In vidu sm že marsikej. Če bo slučajn preživu, ne bo mogu nikol več šaltat. Vsaj ne na motorju. Zna bit, da je pohlep po lajfu tist, k je najbolj smrtonosen od vseh.

Napuh

Komi smo ga obdržal na tej strani. Tesači so ga kasnej sestavl. Tut mene je fotr forsiru, pa sm štrajku iz inata. V resnici smo mi tisti, ki vdahnemo lajf, če ni tulejt, jz sm pa itak najraj prvi. Tko al drgač vsi razpademo na prafaktorje, včasih v drugi smeri od pričakovane. Nekaterim se zgodi še, ko so živi. Ampak včasih pride tut kakšn lep dan. Ko xy bakici zmanjka kalija in jo skipaš na urgenci, tm jo pa priklopjo na infuzijo. Nardiš klukco, ker: vse bo v redu. In ona mi reče: »Bejžva, sinko, plin spuščajo.« Jz pa brzinsko nazaj: »B-ciklona ni več za dobit. A ne vidte, d je sam plavo nebo.« Primem jo za roko, ful mehko na otip, putrček na mlečnem kruhku, pulz pa podivjan. Stisne mi jo, najina tatuja se oplazta. Jaz mam zmaja, njen je zblurana številka. Mal padem ven: Cvetača nam je za na teren poslala TV-ekipo. Pa kdo bo to gledu? Mogoč jst, k bom str. Al pa mrtu.

Pohota

Komi dan, stara cesta prot morju, ride. Z Marušo jih sekava brzinsko. Adrenalin šopa, šopava tudi midva. Ena taka meči-meči atmosfera je, na kero bi se zleknil in kinknu kitico, še raj dve. V resnici bolj mal spim. Ko sem neki jamru okol tega, je Budimir prov mogu bleknt: »Mogoče te je pa načel zob časa.« Svetval sem mu, naj ga še naprej daje na zob pa drži gobec. Med temi jadtimi starci sem pravi mladič. Zato tut privijem sireno na max pa držim tko ravno špuro, da meglice nad barjem kar odnaša v luft. Kot bi se mi posmehvale. Jebiga, dr. Maruša je oddana. Res škoda, ker je za hece in razume. Nič ji ni tujga, kar je človeško. In človeško, tko večkrat reče, se kaže na zlo nenavadne načine. Tut če ne bi. Te besede bi ji polizu z ustnc, uf, kerih ustnc, in prov počas prežveču. Al pa pogoltnu, mi je čist vseen. Prognoza: nimam šanse. Cilj je bliz, čutn v žolču. In še kje. Brezmnem: prva je distanca, pol fokus. Najbol pomembn pa: želodec kt od bika. Vonj po zažgani gumi in razlitem olju draži nosnice, dim se suklja sabljčasto. Totalno vird. Z vogala bajte je odbit en ornk del, ven prleti nona v fertahu, z viklerji in v šlapah, puli si lase, kokr jih še ma. Skor se zakrohotam. Niti slučajn, d bi bla za kakšno rabo. Surprajs, surprajs. Avto je prevrnjen v kontra, pločevina zveržena. Ni šanse, da bi razpoznal farbo, kaj šele model. Na cesti, čist ob sredinski risi, kleči pob. Enih mojih let, razkuštran, v kavbojkah, mikico ma pošpricano s krvjo in čist premočeno pod pajzko. Nad neki se sklanja, zraven ječi. Morda tudi ihti, nisem ziher, morda oboje. Vpihuje. Zlo tko, kt je treba: pet vpihov na usta in nos, pol pritisk na prsni koš, 30-krat, hrsk in pokljanje – rebra. Klasika. Pa spet dva vpiha. Ponovi vajo. Šele zdej uočim, da oživlja eno zmaličeno dojenčkasto trupelce. Odsunem ga z nogo.

Kokr se da nežno. Kaj ti ni jasn? This is the end, my friend. Z vso silo se zažene vame, me zgrabi za goltanc. Komi se ga otresm, en tak forhand, da kar počí. Ampak razumem. 21 g frči v stratosfero. Upam, da bo zadetek zdej kej boljši, mali. Obrišem umazane solze, ne moje, čeprov bi čist lohk ble. Ena taka tišina je, za kero ni besed.

Jeza

Nism sam razpizden, prov razganja me. Ni tolk jeza na ta svet in niti slučajn ne na lajf, pa čeprov eni delajo z njim kt svinje z mehom. Vlečejo črtice, šnofajo plin za fajrcajhe, ližejo pa snifajo zdrobljene pilule, si privijajo šute. Tkole, kt ta. Horizontalna koma na kavču tele lukne. Zasvinjan je in bazdi. Socialke ne vejo povedat, kaj in kolk je vzel. Briga ga. Tut mene. Dolg smo jih pustil čakati, predolg, čeprov revce niso nč krive. Sklonm se nad njega, mu posvetm z baterijo v oči. V buckah zrkel vidm poplesavat dojenčka. U božju mater, pa ne da se mi že kisa! Glavo zasukam čist nazaj, dr. stoji za mano. Molče se spogledava.

Požrešnost

Dondo od sto ton smo vlekl po štengah. Pa čeprav navzdol. Pod nobenm kotom je nismo mogl zbasat v nosilni stol. Z veseljem bi ji odmeru en šut v tazadno al jo pa nagnal švicat. Sklece, vesa v zgibi, trebušnjaki, krute ponovitve. Nared kej zase, dej kej nase, ne sam lifrat vase. To so moje mantre, d laži sfolgam silo teže. Morm se vzdržat pametvanja pa jezikanja, mi pravjo. Etika delavcev v zdravstvu je ena velika jeba. Pa še Cvetača, k tolk rada bombardira iz pozadine.

Zavist

Cajta za južno ni nkol. Slonim na bok svoje mašince in trpam vase doručak pa čebato. Zravn jih gledam, ki bežijo mimo: brezbrizne, malomarne. Face, kt bi bli sami na svetu. U iber predvidljiva človeška narava. Na koncu itak odloč ena sama sekunda.

Lenoba

Zajeban dan je za mano. Skrajn cajt, da se konča. Tolk enih smrti in tolk novih življenj. Ne da se mi niti štet. In ne da se mi pod tuš. Niti pod razno. Oprosti, mama. Povoham se pod pajzko, pod eno in drugo. Ogabno. Sezujem štumfe, v sunku sfrčijo po etru-> plop na radiator. Fin zadetek pa totalno gadna anestezijska. Sofija se zvleče nekam pod kavč. Gleda me tko, kot da bi jo ravn prtegnu čez tiste mačje brčice. Ampak res. Mogoče bi blo bolj humano, če bi živu sam. Al pa tut ne. Zdejle bi se prou z veseljem naslonu na eno ramo. Me briga, kero. Čist tko, za en moment. In bil tih kot rit pa kokr me zmerjajo z jezičnim doktorjem. Sofija se je, tko zgleda, aklimatizirala, počas se mi plazi med noge in se drgne med enim pa drugim golenom. Boga dušica. S sendviči na kolenih se sesedem na fotelj pred hjudž balkonskimi vrati. Stokrat bolj kot TV. V temi žmerikajo lučke, še slepec bi najdu pot. Morje možnosti. Lesketajo se pred mano, ki žvečim eno in isto misel: mi bo kdaj presedl, kar počnem, bo pover v men počas pa ziher usahnu in pol sprhnel? Bo to kmal, čez leta, sploh kdaj? Vprašaji se kotrljajo nevzdržno reverzibino. Brez oklevanja zgrabim šibrovko, ki sloni v kotu, res rabm luft. Naslonim se na ograjo balkona, mal se usločim, zadržim dih. Uperim, naperim, sprožim, šicnem. Nirvana. Maček xy predirljivo jevkne, neki topo udari ob tla. Tko je, če maš devet življenj.

MG

DIAGNOZA: JNA 1984

VLAK IZ LJUBLJANE.
DALEČ NA JUG.
POLN REKRUTOV.
NEKATERI PIJANI.
NIŠ V ZGODNJEM AVGUSTU.
VODNIK VPIJE NA NAS.
M-75, RB IN MIG.
KALAŠNIKOV PREKO RAMENA.
DEŽ, SNEG, VROČINA, PRAH IN BLATO.
STOJIMO NA MRAZU.
NATO VPIJEMO.
DRUŽE TITO, MI TI SE KUNEMO,
DA SA TVOGA PUTA NE SKRENEMO.
VSI KOT EDEN.
VSI V STROJU.
NEKATERI SO VIDELI SMRT.
BOLGARSKA MEJA.
GRANIČARJI.
PRVO PISMO OD DOMA.
DEPRESIJA.
ČEZ LETO VRNITEV DOMOV.
DOM JE KOT BOŽJI BLAGOSLOV.

ČRTOMIR CLONSKY

DIAGNOZA: ŽIVLJENJE

DANES NI BIL NAJBOLJŠI DAN.

NASE SEM NAVLEKLA VSO KRIVDO. ZA VSE BESEDE, KI SEM JIH REKLA IZ STANJ,
VSE MISLI, KI SEM JIH PROJICIRALA V OKOLICO. ODZIVNOST, KI JE NISEM ZMOGLA.
NEIZŽIVETE SANJE, APATIJO. ZLOMLJENOST DUHA.

V MISLIH OBRNEM VSAK KAMEN, ANALIZIRAM VSAK ODZIV.
V STALNEM ISKANJU ODGOVOROV. RAHLJANJU VOZLOV.
V ISKANJU RAVNOVESJA.
ISKANJU NADALJEVANJA POTI.

KAKO DALEČ GREM V PREPRIČANJIH?
KAJ ME USTAVI?
KDAJ IZSTOPIM IZ UDOBJA EGA IN PRISLUHNEM BOGU?

KJER KOLI SEM ZAZNALA RAZPOKO V ZIDU, SEM SE ZAGRIZLA VANJO.
NEDOSLEDNOSTI IN ŠIBKOSTI NISEM LE OČITALA, TEMVEČ SE PRISESALA IN PILA KRI.
KOT ZVER, KI ZAVOHA RANO, KI SE NI ZACELILA.

ZRCALJENJE LASTNE RANE V OČEH DRUGEGA.
KI JO PREPOZNAM ŠELE V PRISESAVANJU,
KOT KLOP, KI ŽELI IZPITI BOLEČINO.

V POČASNEM DRSENJU V NOROST JE ŽIVLJENJE NAREDILA ZNOSNEJŠE,
BILA KANILO RANI IN HKRATI TUDI RAZLOG, DA SEM ŠE TU.
PODŽIGALA MOJO STRAST IN VOLJO DO ŽIVLJENJA.
OHRANJALA SANJE ŠE VEDNO ŽIVE.

IZ MENE SE JE ZNOVA IZTRGAL KLIC: »MAMI!«
GLAS, KI JE VABIL IN ODBIJAL.
ODVISNOST IN POSESIVNOST, Z ODTENKOM KRUTOSTI IN BRUTALNOSTI.
NI BIL VEČ PRETRESLJIV. V NJEM JE BILO RAZUMEVANJE POMOČI IN PODPORE.

ZDRAVILA MI NIČESAR NISO PRIHRANILA, KO SEM OTOPELO ZRLA V SITUACIJE,
KI SO PRIHAJALE NAPROTI.
BILA SO LE DEL POTI V SOOČANJU Z ŽIVLJENJEM.
NE POTREBUJEM MOČI ZA PREMIKE, TEMVEČ ZA SPREJEMANJE.
VZVOD, KATEREGA DELOVANJE SEŽE DOSTI GLOBLJE, DOSTI DLJE IN DA VELIKO VEČ.

MOJCA NAHTIGAL

Dvajset let sem »ahtal«,
kako sem oblečen,
zdaj mi je važno,
da SEM oblečen.

Nenad R.

DIAGNOZA: RIBA NA KONJU ALI SMRT ŽIVLJENJA

PREŽETA
S SMRTNOSTJO
UBIRAM
S KONCEM
KOT RIBA NA KONJU,
HLASTAM
PO ČASU,
IZGUBLJAM
V USTREZNO SMER.
IZGINJAM.

ZUZANNA G. KRASKOVA

DIAGNOZA: NAJEM STANOVANJA

Prišlo je poletje, topli brezbržni dnevi, jaz pa ponovno iščem sebi primerno stanovanje. Ponovno sem pod velikim pritiskom, raztresena in prestrašena, saj vem, kako stresno in zahtevno je dandanes najti stanovanje, sploh če imaš status invalida in si nezmožen za delo. Da ne omenjam preprek, ki se pojavijo, če si kadilec in imaš hišnega ljubljence.

Globoko vdahnem in polna upanja sedem za računalnik. Po hitrem pregledu spletnih strani z nepremičninami me kar stisne pri srcu. Cene najema stanovanj so se v primerjavi z lanskim letom nenormalno dvignile. V povprečju za celih sto evrov, da ne bi o varščinah. Tako je danes za garsonjero veliko dvajset kvadratov treba odšteti 250–300 evrov, temu pa prištejmo še varščino v višini najmanj ene najemnine. Najmanj pravim zato, ker veliko ponudnikov (najemodajalcev) želi varščino tudi v višini dveh ali treh najemnin. Torej najemnik potrebuje konkretno finančno zaledje, saj mora že v startu odšteti približno 1000 evrov, če želi najeti stanovanje. Noro! Berem ponudbe naprej in ugotovim, da so zahteve najemodajalcev zelo različne. Večina jih v stanovanju želi le študente, ker ob prijavi plačajo nižji davek, ali pa seveda zaposlene ljudi. Marsikatero stanovanje sploh nima pripisane cene (piše po dogovoru), kar v praksi pomeni, da stanovanje dobi tisti, ki lastniku ponudi več denarja. In ker spadam v skupino socialno ogroženih ljudi, imam omejene dohodke in

ponovno izvisim. Res imam možnost subvencije, ki mi jo dodeli center za socialno delo, v višini 50 odstotkov najemnine, a je tudi to dvorezni meč.

Namreč tudi če se dogovorim za ogled, kar je sicer zelo težko, saj je povpraševanje po stanovanjih na prostem trgu ogromno, se takoj, ko omenim subvencijo, zatakne. Pojavi se obilica vprašanj, na koncu pa je odgovor vedno negativen. Vsi želijo denar na roko. Ljudje so skeptični in stisnejo rep med noge, saj se bojijo, da najemnik ne bo zmožen plačevati najemnine in stroškov. Subvencija je pomoč mestne občine, ki socialno ogroženim skupinam pomaga vzdrževati človeka dostojno življenje. Ni potrebe po zmrdovanju najemodajalcev ob izgovoru besede subvencija. Kje sta končala človečnost in vsaj kanček razumevanja? Lahko vam iz lastnih izkušenj povem, da te vrline zgubljajo na vrednosti oziroma jih skoraj ni več.

Po dobrih treh mesecih iskanja, pregovarjanja z lastniki, ki želijo izvedeti praktično cel življenjepis najemnika_ce, pisanju oglasov ... sem že skoraj obupala. Zato drage bralke in bralce naprošam, da me obvestijo oziroma se obrnejo na društvo Kralji ulice, če bi mi kdo oddal garsonjero ali enosobno stanovanje v višini mesečne najemnine 300–350 evrov in je pripravljen pristati na subvencijo. Hvala!

Špela Blatnik

017
KRALJI
ULICE

DIAGNOZA: VRSTA

Kako je biti zadovoljen? To je odvisno od želja in ciljev. Vsi smo navajeni na vodo in kisik. Pa tudi brez žalosti ne gre. Pa tudi jesti je treba. Pa imeti stike z okolico. Velikokrat se nekaj zalomi in akcija ne gre po planu.

Takrat se išče krivca. Kriv, ne kriv, vsak je za nekaj kriv, ni ga na svetu, ki ne bi že kdaj ene stvari zavozil. No, takrat res ne

moreš biti zadovoljen. Dogajajo se mi porazi. Ljudje okoli mene umirajo. Tudi jaz sem se postavil v vrsto. Nihče pa ne ve, kdaj mu bo odbila zadnja ura, in to je velika sreča.

Kavica

DIAGNOZA: ŽIVLJENJE JE MOJE

Moram povedati, da ena izmed socialnih služb presega vse meje. Noseča sem že skoraj celih pet mesecev in vse, kar jemljem poleg predpisanega benzodiazepina in metadona, je THC.

Tako so me pred kratkim povabili na timski sestanek in se namesto mene odločili, da moram do rojstva – še dobre štiri mesece – ostati na zaprtem oddelku. Ko sem to slišala, sem bila odločno proti, saj je življenje moje. Prištevna sem in ne vem,

s kakšno pravico se lahko nekdo polasti tujega življenja. Rada bi namreč uživala v nosečnosti, moram pa še povedati, da me najbolj moti to, da oče otroka ves ta čas ne bo smel priti na obisk.

Kaj se gredo? Ne vem, ali naj to mirno sprejemem ali naj grem v boj z mlino na veter.

Anea

VČASIH SEM BIL PANKER, SEDAJ SVOJE USLUGE PRODAJAM DRŽAVI.

ČRTOMIR CLONSKY

Pravim,

da samota neha boleti,

ko se naučiš biti sam s sabo.

Karmiss

DIAGNOZA: ŽIVLJENJE = ŠTEVILKE = ODSOTKI

Matematika mi nekako ni bila nikoli najbolj blizu, kadar je šlo za dolge računske operacije, kjer si se lahko zelo hitro izgubil in na koncu nisi mogel priti do jasnega rezultata. Skupnega jezika tudi nisva našli v kalkulativnem odnosu do življenja. Vedno sva se razhajali v osnovnem pogledu preračunavanj in manipulacij, ki so te zavedle in ti dale na koncu vedno enak rezultat = občutek nejasnosti in praznosti.

Ta občutek me nekako spremlja tudi danes, ko berem, da je stopnja tveganja revščine v letu 2017 nekoliko nižja (za 13,3 %) in da je stopnja tveganja socialne izključenosti v letu 2017 nižja kot v prejšnjem letu, kar se sicer krasno bere, saj naj bi bilo »kar« 12.000 takih posameznikov, ki so se zmogli dvigniti preko praga tveganja revščine. Kljub temu pa še zmeraj govorimo o 268.000 prebivalcih, ki praga tveganja revščine niso zmogli preskočiti. Med njimi še posebej bijejo v oči delovno aktivni (zaposleni in samozaposleni), ki jih je kar 56.000, in brezposelni, ki jih je 51.000. Torej imamo 107.000 aktivno zaposlenih in brezposelnih, ki živijo pod pragom revščine. Kar lepo število tistih, ki delajo, in tistih, ki bi lahko delali.

Govorimo torej o tistih, ki prejemajo minimalni dohodek, o tistih, ki pridejo do minimalnega dohodka s pomočjo socialnih transferjev, o tistih, ki prejemajo denarno socialno pomoč, o tistih, ki z denarno socialno pomočjo (od 1. 6. 2018) in dodatkom na delovno aktivnost že skoraj dosežejo znesek minimalnega dohodka, in o tistih, ki prejemajo varstveni dodatek ob nizki pokojnini ali invalidnini. In vsem tem ljudem je skupno življenje pod pragom revščine. Res je, varčevalni ukrepi so odpravljeni, denarna socialna pomoč bo nekaj mesecev realno visoka, minimalna plača pa ... No, ko govorimo o višini minimalne plače, ponovno razmišljam, da smo se sistemsko verjetno v tej dolgi računski operaciji ponovno izgubili. Ampak ne, menim, da dobro slišimo, še bolje pa vidimo. Danes govorimo o povsem naravnem stanju, ko izpostavljamo le še višji in nižji razred.

S sociološkega vidika pa bi dodala, da smo ustvarili trden temelj za podkategorije znotraj nižjega razreda. Ni prepada med tistimi, ki so »zgoraj«, in tistimi, ki so »spodaj«, saj so možnosti vzpenjanja po družbeni lestvici omejene, med drugim tudi zaradi nepotizma. Prepada nastaja predvsem med tistimi, ki znajo uveljavljati osnovne pravice, in tistimi, ki jih ne znajo. In ravno zato ne maram matematike življenja, ki teče skozi kalkulacije in se množi skozi tiste, ki ne zmorejo uvideti birokratskega rezultata.

Foto: JN

019
KRALJI
ULICE

Z rezultati nižje stopnje tveganja revščine in socialne izključenosti se ne moremo zadovoljiti, če številke in odstotki ne kažejo realnih možnosti, da bi se posameznik iz njih lažje povzdignil. Glede na višino minimalne plače in socialnih transferjev lahko govorimo samo o rezultatu utrjevanja nižjega razreda in ustvarjanja njegovih podkategorij, kar potrjuje dejstvo, da se je od nastopa krize do danes stopnja tveganja revščine v resnici zvišala za 17 odstotkov. Bistvo, ki se skriva za temi številkami, pa so zgodbe najbolj ranljivih med ranljivimi, kar pomeni, da govorimo o samskih ženskah in moških, enočlanskih družinah in samozaposlenih, ki ne zmorejo ohraniti sistemskih pričakovanj višjega življenjskega standarda. Kar pa še dodatno potrjuje absurdnost socialne slike pri nas, je dejstvo, da se revščina zvišuje tudi v družinah, kjer so člani polnoletni in zaposleni, a morajo ob »rednem delu« ali drugače povedano ob prekarnih oblikah dela opravljati še neko dodatno delo na črno, da se lahko ohranjajo nad gladino ali nad pragom tveganja revščine.

Ob tej pisariji se mi poraja vprašanje, zakaj se ti podatki množijo v smeri namernega ohranjanja revščine.

Amadeja Kokot, vodja socialnovarstvenega programa Kamra

**DRUŠTVO KRALJI ULICE IŠČE TRISOBNO STANOVANJE ZA DOLGOTRAJNI
NAJEM, IN SICER ZA POTREBE IZVAJANJA PROGRAMA NASTANITVENE
PODPORE.**

**ŽELENA CENA JE DO 700 EUR, OBVEZNO PA MORA BITI STANOVANJE
ZNOTRAJ OBMOČJA LPP. ZA DODATNE INFORMACIJE POKLIČITE NA 030 323
456 (IRENA) ALI 030 323 167 (NIKA) ALI PIŠITE NA info@kraljiulice.org.**

DIAGNOZA: ŽIVLJENJE PO ŽIVLJENJU

V letih, ko si še mlad in poln življenja, misliš, da je cel svet tvoj in da imaš v sebi še toliko volje do življenja, da ga deliš lahko še z nekom drugim, po možnosti osrečiš to osebo, ji izpolniš željo, ji pomagaš, deliš trenutke v dvojici in mnogo več.

Se zgodi, da spoznaš osebo, ki na prvi vtis odgovarja omenjenemu, in zadovoljen si, da je tako. Tako nadaljuješ življenje z osebo, ki jo podpiraš in ji zaupaš. In pride čas, ko hočeš iz svojega življenja narediti nekaj več, ustvariti novo življenje ali pač, če želite, novo osebo, ki bo zaživela v vsem sijaju. V to vložiš ves svoj trud, zagnanost, pozornost, upoštevaš nasvete starejših in premaguješ takšne in drugačne ovire. Deliš si obveznosti, veselje in radost, trudiš se, kolikor moreš, da gre vse to po najboljši poti.

No, glej ga zlomka! Naenkrat moja dejanja niso bila več dovolj, niso bila več vrednotena, ne zaželeno. Lahko bi našteval, ampak to bi zahtevalo preveč časa, slabih besed in slabega počutja. Premišljeval

sem vse po vrsti, kako, kaj in zakaj, pomislil sem tudi na to, da bi končal to življenje in se rešil težav in preizkušenj. Vmes sem umrl! Kako?

Zakaj bi uničeval nekaj darovanega in zaželenega, enkratnega? Zaradi slabih izkušenj sem se odločil, da grem drugam, življenju naproti ali pač kamor bi nanese. In nisem mu obrnil hrbta, ampak ohranil spomin in odnos na vse na drugačni ravni, prijazni življenju samemu.

Skozi to in po tem obdobju sem dojel in spoznal meni do tedaj še nerazumljene oziroma zagonetne živalske vrste, preučil njihovo vedenje in življenje in sedaj živim življenje, hotel ali ne, v vsej njegovi veličini, razigranosti, barvitosti in marsičem drugim ... in sem neizmerno hvaležen.

CD

DIAGNOZA: SLOVENIJA

Slovenija, naša preljuba deželica, je tak raj in paradiž v svetovnem merilu, in res je škoda, da se folk tega ne zaveda.

Bila sem na petih kontinentih in iz srca lahko rečem – Slovenija je top of the top.

Imamo gore, hribe, morje, dovolj kisika v zraku in pitno vodo iz pipe (ja, to ni samoumevno drugod).

Je ena najvarnejših dežel na svetu, ponoči, ko si lačen, se komot sprehodiš čez park do pekarnice po burek in možnost, da te bo kdo napadel, je res zanemarljivo majhna. Na drugih kontinentih moraš odskakovati na drugo stran ceste že, če ti gre kdo naproti ... Če si dokaj »normalen« državljan, te hujše kot denarna kazen ne bo doletela ... torej imaš svobodo govora, pisanja, žuranja, ludosti ... lahko si »be yourself« in se ti zato nič žalega ne bo zgodilo.

Poleg tega sodi Slovenija v sam svetovni vrh, kar se tiče odprtosti, uživanja, razvrsta in perversije ... tako kot nas pedenajo naši fantje, nas nikjer po svetu ne – le cenimo to.

Kaj pa služba in socialno-ekonomski status? Da ni pravi čas za imeti otroke, če ni služb? Vse je samo stvar percepcije in interpretacije. Če boste čakale »boljše čase«, boste prej dočakale menopavzo. Pri tem vprašanju ni dileme, pri tolikšnem veselju, kot ga da en dojenček celi družini, je odgovor jassen (stoodstotno potrjeno na našem primeru) – *splača se*. Toliko veselja, kot naši družini prineseta naša sončka (nečak in nečakinja), nam daje vedeti, da ni kaj razmišljati. Koliko družinskih članov je brezposelnih ... za hrano in položnice je, za luksuz ni. Kako je konec koncev lepo, če imajo mladi starši čas za otroke, da se lahko veselje deli naprej celi okolici in vsem članom družine.

JA, LJUBIM SLOVENIJO ... to so zgolj moje izkušnje in dopuščam drugačno mnenje. Fora je samo, ali znamo ceniti in

se veseliti tega, kar imamo, ali zgolj jamrati in pritoževati se nad tem, česar nimamo. Stvar okusa in lastne percepcije.

Ja, v tej naši reviji z obrobja družbe sem dobila občutek, da je vse preveč enga jamranja v prispevkih, zato sem želela za prispevek o diagnozi življenja napisati prispevek, ki izpoveduje mojo čisto, najbolj iskreno veselje o tem, kako ljubim Slovenijo.

Sem samo norec, ki je zaljubljen v našo preljubo deželico? Ja, norec ... takšni lomimo kopja, spreminjamo tabuje in orjemo ledino.

Takšni nismo v ustanovi, smo zunaj in z razlogom so nas pustili brez diagnoze, da lahko izpolnujemo svoje poslanstvo, smo »be yourself« in nas potencialne diagnoze pri tem ne ovirajo.

Veljam za eno najbolj »ludih« in odbitih žensk daleč naokrog. In večkrat smo se spraševali, kakšne diagnoze bi mi pripopali v Polju. Ko sem tam po naključju pristala, je bil največji šoker in presenečenje, da so me odpustili že po parih dneh, in to brez diagnoze.

A tiste pacientke v Polju, ki so na prvi pogled videti stokrat bolj normalne od mene – zaradi takih smo morali vsak večer jemati vezalke iz čevljev, oddati pasove, trakove ... vse to so nam medicinske sestre strogo zaklenile vsak večer, saj se je marsikatera ponoči obesila na WC-ju –, to nujno niso.

Normalna, po objektivnih merilih, definitivno nisem, saj normalen pomeni navaden, običajen, povprečen, vsakdanji, kar jaz definitivno nisem, sem pa »normalna« po psihiatričnih merilih, torej nisem psihiatrična pacientka. Jaz dajem ven iz sebe, ne tiščim v sebi, ne obremenjujem se z mnenjem okolice in zato bolj srečno živim.

Šeherezada Orleanska Phoenix

DIAGNOZA: NARKOMAN

Na licu narkomana solza, v duši plamen miru, sreča ga je zapustila, zato se je vdal opojnemu snu.

Preklinjal je svet, ker Boga mu je vzel. Iglo je zabodel, da bi resnico dojel. Na koncu je našel pravico le zase, vendar prepozno začel je misliti nase.

V naročju ljubezni je za vedno zaspal, ko svoje življenje Bogu je dal.

Sneguljčica

TANJA SAN IN ANASTAZIA OM:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

TOLE TOKRAT MI POŠTENO NE GRE.
PRIDI SAMO K' MENI NA OBISK.
NE BO TI TREBA SLEČI PRELEPEGA KRILA.
NE BO TI TREBA RAZPRETI NOG.
NE BO TI TREBA OBLIZNITI SI USTNIC.
LE ZAPUSTITI POLOM OD SPOLZKIH JEZIKOV.

ČAKAM TE NA KONCU POMOLA.
ČAKAM TE S KRILOM V ROKI.
ČAKAM TE Z ODEJO NA SVOJIH DLANEH.
ČAKAM TE.
PRIDI SAMO K' MENI NA OBISK.

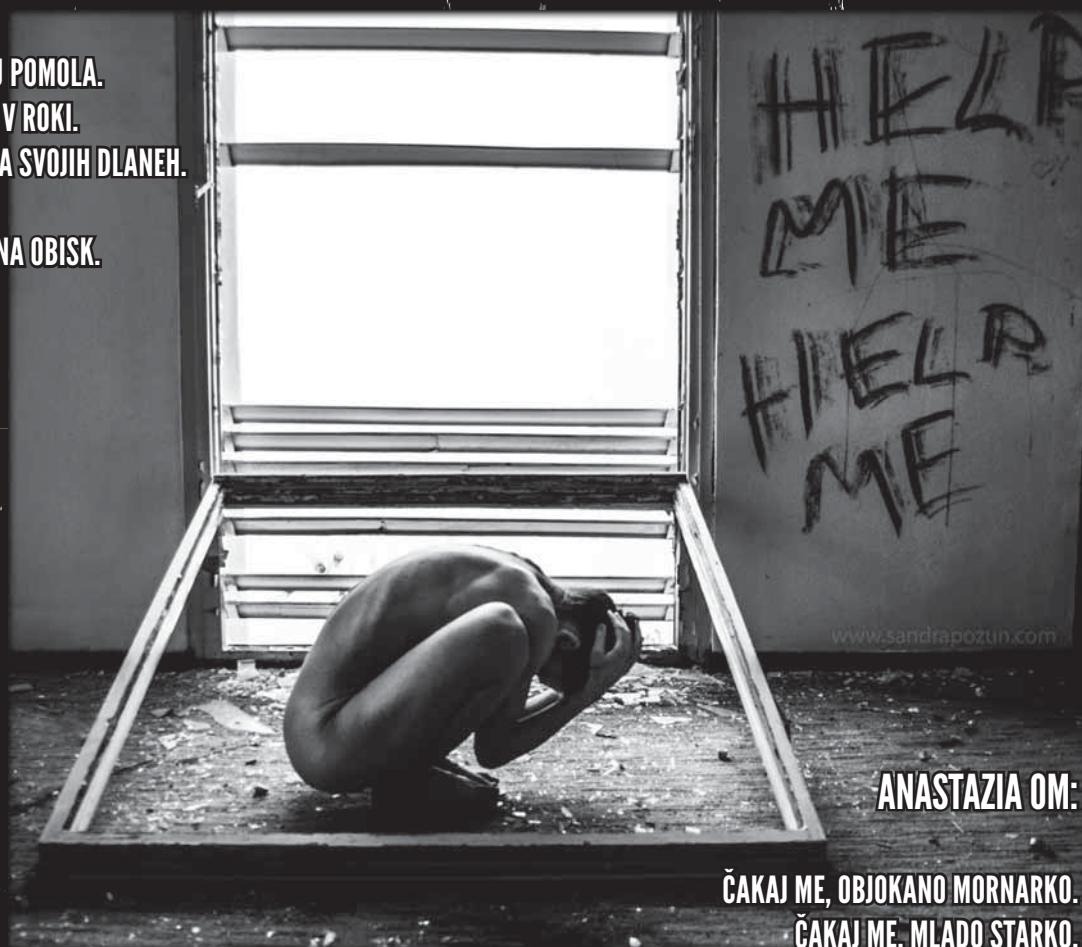

Foto: Sandra Požun

ANASTAZIA OM:

ČAKAJ ME, OBJOKANO MORNARKO.
ČAKAJ ME, MLADO STARKO.
ČAKAJ ME, UTRUJENO BORKO.
ČAKAJ ME NA KONCU POMOLA.
PRIHAJAM K TEBI V ODEJO NA TVŌJIH DLANEH.

NE PRIŽIGAJ SVEČ LJUBEZNIIVH.
NE KUHAJ VEČERJE OBILNE.
NE ARANŽIRAJ CVETLIC IN
NE UMIVAJ OKEN PO NEPOTREBNEM.
SLIKE STARE ZBLEDELE NAJDI,
KO UPANJA SVA BILI ŠE MLADI.

Dogodki:

KINO POD ZVEZDAMI

Pred skoraj razprodanim prizoriščem čarobnega Grajskega dvorišča, se je 5. 7. odprla letošnja izvedba Filma pod zvezdami, ki ga v Kinodvoru že vrsto let pripravljamo v soorganizaciji z Ljubljanskim gradom, in sicer s filmoma The Box in Moški ne jočejo.

Na otvoritvenem večeru s Peugeotom, sta po uvodnem nagovoru Nine Peče Grilc, direktorice Kinodvora, o nastajanju svojih filmov spregovorila tudi ustvarjalca:

Dušan Kastelic, avtor, animator, režiser in scenarist kratkega filma The Box (Celica), ter Bojan Mastilović, slovenski producent filma Moški ne jočejo (Muškarci ne plaču, Alen Drljevič).

022
KRALJI
ULICE

Foto: Urška Boljkovac

Foto: Urška Boljkovac

Zvezde so nam bile naklonjene in prvi večer letnega kina na Ljubljanskem gradu se je prijetno izteklo v poletno noč. Naj tako ostane tudi naslednjih 23 večerov. Vabljeni na Film pod zvezdami!

Aliki Kalagasidu, Kinodvor

Foto: Urška Boljkovac

Foto: Urška Boljkovac

Kraljevi recenzor:

DARVINISTIČNI ORKESTER: OD NEANDERTALČEVE PIŠČALI DO PAMETNIH TELEFONOV, SIMFONIČNI ORKESTER RTV SLO S SOLISTOM BOŠTJANOM GOMBAČEM, CANKARJEV DOM, 7. JUNIJ

Zadnji letošnji koncert v abonmajski sezoni Kromatika 9 si je zadal zanimivo nalogo: (poskusiti) zaobjeti lok razvoja človeškega glasbenega izražanja vse od najstarejšega znanega inštrumenta – okoli 60.000 let stare koščene piščali (najdene v Sloveniji, blizu Cerknega, na najdišču Divje babe) – mimo izvedbe Beethovne 5., nemara najslavnejše simfonije pa vse do današnjega trenutka, z vključitvijo najsodobnejše tehnologije (»pametnega« telefona) v zvočno snovanje sodobnikov. Od tod tudi poimenovanje projekta: Darvinistični orkester.

Tako je bila v predverju in sprejemni dvorani na ogled tudi priložnostna razstava o najstarejšem odkritem glasbilu na svetu, koščeni piščali iz Divjih bab, domiselno imenovani »tidldibab«. Poimenovanje izdaja začetnice dveh pomembnih mož, najditelja arheologa Ivana Turka in muzikologa Ljubena Dimkaroskiga, ki je prvi izdelal repliko tega glasbila (ter izdal tudi nekaj zgoščenk), dodane pa so še začetne črke najdišča Divje babe.

Koncert se je začel s skladbo »Baba«, ki jo je skladatelj Žiga Stanič napisal posebej za tidldibab, ob spremljavi godalnega orkestra in tolkal. Izvajalec na tidldibabu je bil vsesplošno priznani klarinetist (in multiinstrumentalist) Boštjan Gombač, znan po sodelovanju s Kataleno, Terrafolkom ... Vrhunski glasbenik torej, ki se je nedvomno potrudil po najboljših močeh in je

dejansko prikazal verjetno vse možnosti, ki jih ta inštrument izvajalcu nudi, klub temu pa, vsaj jaz, ki sem se koncerta udeležil predvsem zaradi radovednosti po njegovem zvenu, nisem bil tako očaran (ali bolje: presenečen), kot sem si predstavljal, da bom. Kako to? Hja, dejstvo je, da tidldibab navsezadnje ne zveni dosti drugače kot npr. vsem dobro znana blok flauta. To »pomankljivost« je Boštjan Gombač, virtuoz, kakršen je, dodobra »nadomestil« z uporabo vseh tehničnoizvedbenih možnosti, ki jih glasbilo nudi (glissandi, vokaliziranje ...), imel pa sem občutek, da je, zavedajoč se zvokovne enoplastnosti inštrumenta, tudi sam skladatelj skušal njegovo omejenost obogatiti s (pretirano) uporabo godal in tolkal. Mogoče bi bilo bolje, če bi bilo teh v skladbi manj, mogoče bi moral pustiti tidldibabu, da se izrazi sam, brez skrbi, da bo rezultat dolgočasen.

Kaj naj rečem o naslednji točki, izvedbi Simfonije št. 5 v C-molu Ludwiga van Beethovna, razen da me vedno spravi v dobro razpoloženje in jo rad slišim. Strokovno nisem dovolj podkovan, da bi lahko opazil kakšne resnejše napake instrumentalistov ali celo dirigenta Benoita Formangerja, ki so se baje dogajale, kot sem bral kasneje. Povprečen poslušalec verjetno tega ni opazil.

Po odmoru je sledila skladba francoskega sodobnika Bernarda Cavanna – Geek

Foto: arhiv RTV Slovenija

Bagatelles. Ta se je (slej ko prej se je nekdo moral) odločil, da bo v zvočno teksturo vkomponiral tudi oglašanje mobilnih (pametnih) telefonov, ki so na tovrstnih dogodkih prej kot ne nezaželeni, če ne celo prepovedani. No, tokrat je bilo drugače, ne le da je bil glasbenikom na odru dodan še zbor telefonov (sestavljeno iz študentov Oddelka za muzikologijo FF), v izvedbo so se lahko vključili tudi sami obiskovalci, če so prej naložili aplikacijo; ta je kasneje, odvisno od drže/naklona telefona, sprožala nekako razcefrane odlomke napeva iz Ode radosti. Dogodek lahko ocenim kot zanimiv zgolj kot celoto. Vprašanje je, kako bi skladba delovala (kaj bi od nje ostalo) brez teh intervencij. Vendar pa nisem poznavalec sodobne glasbe in o tem ne bom sodil. Lepo preživet večer, vsekakor bolje kot na klopci v parku ...

Muri

Foto: arhiv RTV Slovenija

Foto: arhiv RTV Slovenija

DIAGNOZA: KO DENARNICA OBMOLKNE ŽE PRED KONCEM ...

Trideseti april, ah. Enaintrideseti maj – kdaj? Devetindvajseti junij – zame? Morda 31. julij 2018.

Morda niste pogojeni s preštevanjem fičnikov na koncu meseca, vsekakor pa poznate koga, ki mu lahko daste ta časopis – še lepše pa bi bilo, če bi ji ali mu vsaj enkrat v svojem življenju podarili svoj regres ali božičnico ...

Kako si pomagati, ko nimate službe, prihrankov na banki, delnic ali kriptovalut, bogatega strica, snahe, premožnega moža in zaposlene žene? Najprej si razjasnimo nekaj – namen tega članka ni, da bi ljudi v preizkušnjah naučil nategovati ljudi ali institucije, temveč da bi postali zaposljivi, zdravi in samozavestni, bili vedri v težavah. Da. Pomembno je imeti nekaj pod palcem, a mnogo pomembnejše je življenje samo, ne preživetje. Ne strinjam se z Maslowom, da je treba zadovoljiti najprej osnovne potrebe, da se LAHKO samouresničite. Če veste, kdo ste, vam nič več ne manjka. Ničesar ne potrebujete, niti sebe, ker sebe ne morete izgubiti. Vaše hvaležno srce je vse, kar vam je potrebno za srečo v srcu in v družini, skupnosti.

Torej, ostali ste brez službe. Kam se najprej napotiti: center za socialno delo. A samo če v zadnjih treh mesecih (trenutni mesec ne šteje) niste prejeli dohodkov – potrebovali boste bančne izpiske vseh svojih bančnih računov, morda celo partnerjevih. Dober naslov bi bile tudi institucije, kot so Altra, Šent in Ozara. Prav tako tudi delnic ne smete imeti, sicer niste upravičeni do drugega kot izredne socialne pomoči za npr. nakup ožimnice, hladilnika, štedilnika ... ne pa kolesa, čevljev ali televizije. Redna socialna pomoč znaša približno 330 evrov na mesec + letošnji bombončki, podaljšuje se na 3 (prvič), 6 (drugič) in 12 (invalidi) mesecev. Če ste pa dejavni kot volonter v prostovoljski organizaciji, pa prejmete še dodatek v vrednosti skorajda 100 evrov, morate pa opraviti 124 ur na letni ravni. Ste invalid? Ne glede na to, katerega reda, vam pripada varstveni dodatek. Če pa ste Ljubljčan in nimate varstvenega dodatka in prejmete socialno pomoč, vam pripadajo ena do dve mestni občinski pomoči. Ko drugič zaprosite, se sklicujte na člen 5.b. Ker pa imajo delavci na centrih za socialno delo diskrecijsko pravico, bo zelo pomagalo, če boste vljudni, nasmejani in se ne boste poniževali. Ko zaprosate za socialno pomoč, obvezno zaprosite za redno zdravstveno zavarovanje in, če nimate varstvenega dodatka, še za dopolnilno.

Pomembno je, da se ne klanjamo nikomur drugemu razen Bogu ali tistemu, ki ga v srcu čutimo kot boga. Če ostanemo na cesti in še nismo polnoletni, se v skrajni sili lahko zatečemo v Krizni center za mlade, Podmišćakova ulica 20, Ljubljana. Če pa smo polnoletni, v Enoto za krizne intervencije (EKI, Grablovićeva 44b, Ljubljana). Če še ohranjate trda tla pod nogami, a je stiska prevelika, pokličite SOS-telefon, ki deluje 24 ur na dan, ali Društvo zaupni telefon Samarijan, 116-123, je pa res, da je v poznih večernih urah večkrat težko dosegljiv. Morda 080 1155 ali še (01) 544 35 13.

Ste študentka brez statusa ali študent na robu živčnega zloma? Raje kot prevedriti nekaj mesecev na UPK, bi lahko postali vzgojitelj za teden ali dva ali spremljevalec invalidne osebe. Tudi denarnica vam bo hvaležna. Ključne besede: Sonček, Debeli rtič, Pacug.

Nekateri me poznajo kot osebo z debelo denarnico, pa ne, ker bi v njej bili petdesetaki, ampak ker imam toliko dokumentov zaradi svojega manjka: termini za obiske zdravnikov, kartice za popuste v trgovinah, doživljenjska brezplačna Urbana, ker sem sodeloval v zaposlitveni rehabilitaciji, delal pa nisem niti ene ure, ker se je moj psihiater odločil zgolj za psihoterapevtsko obravnavo.

Med vsemi ponudbami v življenju sem spoznal, da moram najti srednjo pot: malo lačen spat, ravno pravi čas vstati, jesti, da živim, in ne živeti, da jem, športati in se gibati, kolikor je mogoče. Verjamem, da je zame kot godrnjavca pomembneje biti čist kot pa dejaven, pomembneje biti dejaven kot pa zdrav in pomembneje biti zdrav kot pa pameten.

Rad bi svet naučil pesem, ki igrala bi v srcih vseh in v njih se prevaila z bremenom dol v prst. Rad bi sanjsko lepe sanje podaril vsem ljudem, da bi znali se učiti naučiti ljubezni in ne greha. Rad delil bi svoje sanje prav z vsemi ljudmi, da spoznali bi, da angel zanje lepo skrbi.

Tole ni pesem o meni, o čudaku iz astrala, tole je ljubezen sama, da pregreha bi se končala. Rad bi stopil v srčnost svojih let, da postal bi nekdo pravičen, ko bi zapustil svet. A še bolj kot to želim, da čutil bi prav to, je vse usmiljenje, ki ga Jezus storil bo, tebi, meni, njemu, njej in prav vsem ljudem. Tudi živali imajo zavezo z Bogom, to piše v najbolj brani knjigi doslej.

Tudi Bhagavad Gita uči nenasilje, a če je treba dekleta zaščititi ... fantje »stepmo se«. Gita je Gospodova pesem, v njej je Šri Krišna sam razodel najzaupnejše znanje, da človek bi samoaktualiziran postal.

Nismo revni, nismo sami, ljubezen je norost, ki kljubuje revščini, bolezni, trpljenju, tud' starost'.

Rešiti sveta se drugače nikakor pač ne da, kot da rešiš svojo dušo, to je plemenitost srca. Takoj zatem pa v najgloblji pekel pojdi še enkrat, da z očiščenjem in dušo dvojčico prideš do neba.

Čestitam. Imate diplomu (10), Prešernovo nagrado in 0 m² stanovanja, negotove dohodke in morda kakšen dolg. Na centru za socialno delo lahko zaprosite za izredno socialno pomoč za plačilo položnic pa tudi za najemnino. Za tiste, ki imate stalno prebivališče v občini Ljubljana, obstaja Javni stanovanjski sklad MOL, Zarnikova ulica 3, 1104 Ljubljana, kjer je možno pridobiti neprofitno stanovanje v najem, vendar se čaka več let (za samske okoli tri leta), vendar če prošnje ne obnovite vsako leto, padate spet na začetek čakalne vrste, ki ni kratka.

Torej, pot v nebesa je dolga, ponavadi vodi skozi pekel, tak je ta vic. Nekdo ima v srcu, drug pa v rogeh. Šalo na stran, Martina na mizo in Slovenci zgladimo svoje spore med seboj. Globoko se strinjam s svojim profesorjem gospodom Vojkom Kunaverjem, da bi pomagalo tudi, če bi razstavili domobranske in partizanske uniforme skupaj, zgodbe, slike, posneta pričevanje v muzejih ter postavljali domobranske spomenike zraven partizanskih. Saj nismo vedeli, proti komu smo se borili. Naj si oprostimo in pozabimo ter začnemo znova kot en narod, zarod ... brez sovraga – niti Luciferja.

Hvala, da me ne jemljete dobesedno. Ta članek sem pisal dalj časa, pa spet ne, pa bi morda koga lahko zavedel, kar ni namen. Namen je spoznati, da je vsako delo častno in da krepim (samo ne želim, da nekdo konča kot privesek na stroju v tovarni ali po abrahamu preklada petdesetkilogramske pakete na pošti).

Grega Leskovšek, Levi iz Zatočišča Miru (LILAUM.COM)

Diagnoza: ŽIVLJENJE

By Melahija

PRESENTATION: ASSOCIATION FOR HELP AND SELF-HELP OF HOMELESS PEOPLE »KINGS OF THE STREET«

The project Kings of the Street (Kralji ulice) started in December 2004 when a group of students of Social pedagogy (Faculty of education Ljubljana) together with their professor dr. Špela Razpotnik in the framework of subject Working with homeless decided to spend 24 hours with homeless people on the streets on a cold winter day. They were surprised by the warm acceptance of the street people and they started to look for further activities in this field. The following months were full of meetings, developing relationships, discussions about future plans. They made interviews, collected graphical materials, made photos, visited secret sleeping places, built networks. On the other hand, relations and coalitions with professional workers of different disciplines (social workers, social pedagogues, journalists, anthropologists, artists, medical doctors, and psychologists) started to establish. The idea of a street paper emerged and by May 2005 the first issue of the street paper Kings of the Street (the first Slovenian street paper for the homelessness and related social issues) was printed and sold by the homeless people.

Reactions of the public (people who bought the paper) and the mass media were more than positive, even enthusiastic. In September 2005, Association for help and self-help of homeless people Kings of the Street was founded. The first issue had to be reprinted twice and so was the second issue, which was published in November 2005. The number of articles authored by homeless people in the second issue doubled and so did the number of vendors. The editorial board of the paper was formed joining professionals (bearers of the project), students and homeless people.

In July 2006 we opened our drop-in centre Kings of the Street in Poljanska cesta 14, which was also the distribution and editorial centre for the street newspaper. In October 2009 we moved the drop-in centre to Pražakova 6, a better location with more space for all the activities of the association. There homeless people can spend their time, get something to eat and drink, use computer and internet, read books, get information, talk to social workers and volunteers, store their belongings and much more.

In 2008 we started the pilot project of resettlement, based on the Norwegian model of best practice Housing first, where we rent apartments where homeless people live for a year and a half. In that period the goal is to find more secured and permanent housing. The project requires engagement and individual work - together with the support worker the user works on the goals he sets for himself. At the moment there are 23 people in this project, living in 4 apartments and 2 houses in Ljubljana, mostly single people but also 3 families. We also provide eviction prevention support for people who are threatened with homelessness so that they can keep their housing (in cooperation with Ljubljana housing fund, support with neighbor conflicts, debt management ...)

Our on-going activities are:

- street paper Kings of the Street - publishing
- sale and distribution of the street paper Kings of the Street
- University under the stars
- field work and outreach work
- voluntary work

- empowerment of socially deprived people
- resettlement
- eviction prevention
- social entrepreneurship
- hearing voices
- national and international cooperation with similar organizations
- development of new projects

Homeless people can participate in the project on different levels and with the intensity they choose. For vendors, selling the paper is an opportunity for participating in the economic sector in a legal way and also for social promotion of taking the steps towards being active members of the society. For the authors of the articles in the paper participation means making their voices heard and life experiences important. A great benefit for the homeless can be also taking part in groups of different people (professionals, students and other homeless people) that broaden their social networks and can enhance their social mobility and broaden possibilities for their social inclusion and general wellbeing.

Association Kings of the Street is a non-profit non-governmental humanitarian organization. We are a member of European Federation of National Organizations Working with the Homeless (FEANTSA) and International Network of Street Papers (INSP). In February 2008 the project Kings of the Street was placed among the 10 best project from a total of 402 submitted projects applying for the ERSTE Foundation Award for Social Integration 2007 which is designed to promote and recognize organizations in the public and non-profit sectors that engage people's abilities, capacities, and initiatives for socially oriented practice and progressive change in society and adds value to social practice by highlighting innovative projects in countries of Central and Southeast Europe. The Association Kings of the Street has participated in activities of European anti poverty network (EAPN) and has been a part of the Mentoring validation program (Leonardo da Vinci). In 2013 we received the ERSTE Foundation Award for Social Integration for development of the thrift store »Old things - new use«.

Basic goals of the association Kings of the Street are:

- enabling a legitimate source of income for homeless and socially excluded people
- developing work experiences and work habits
- enabling a place of cultural, social and economic participation
- reaching hidden and most socially excluded and deprivileged parts of population
- stimulating and organizing different forms of self-help and self-activation for homeless
- modifying the social attitude towards homelessness in direction of development of solidarity and establishing more favorable conditions in community for socially excluded people
- publicly opening the topics connected with homelessness and deprivation

Association Kings of the street

KINGS OF THE STREET SPORTS ACTIVITIES

Association for help and self-help Kralji ulice is a nonprofit NGO established in 2005. We first started off by issuing a street newspaper for the homeless and later engaged in other activities through which we attempt to help homeless and other socially excluded individuals. Approximately 500 people yearly join our program. In 2007 we began organizing sports activities within our society. On the initiative of our users we first organized different hikes and visits of swimming pools. Later on a very active soccer team was put together. Since then regular practices in a gym occur once or twice a week. We attended at least 100 tournaments and other sports events in Slovenia and elsewhere in Europe. We earned approximately 50 trophies and medals. In the past year we have been cooperating with the Institute for African Studies, that focuses on migrants. Once a week we organize a game of soccer with them. We also visit Slovenian prisons where we play soccer with the inmates at least twice a year. By now more than 10 of our members have been selected to represent Slovenia on soccer Homeless World Cup.

Aside from soccer we take our people skiing every year and of course provide them with skiing equipment. We continue to organize hikes and model our sports activities based on the needs and capabilities of those involved.

Our sports program enables free access to sports activities, visiting sports events and participation on various events to those who cannot afford these things due to material distress. Among other things our program enables homeless persons to spend their time in a useful and healthy manner, to expand their social networks, to experience new sports, adopt tolerant behavior and social skills and last but not least boost their self-esteem.

During recent years we became members of a European network E.A.S.I. (European Association for Sport and Social Integration) and also came into contact with similar European organizations during a yearly soccer tournament in Munich. Our activities have been covered by prominent Slovenian media. The public can also inform itself on our activities via our street paper. Its circulation reached 18.000. Volunteers have

Photo: Crusader

made a documentary movie about our program. We are sending a part of this movie as an attachment.

According to our estimates over 100 socially engaged individuals and volunteers have joined our program. These people approached us through our day center in which approximately 60 homeless persons spend their time daily. By gathering financial resources and receiving donations in the form of sports equipment our program has enabled all these people to participate in sports activities and by that:

- Meeting new people and expanding social network,
- Healthy spent leisure time,
- Retreat from risky and dangerous street environment,
- Experiencing new places,
- Gaining new experience,
- Raising awareness of the public on the problem of homelessness by media appearance,
- Gaining a sense of belonging

Our program is open for everyone that accepts few key and basic rules of behavior and cooperation. As the program constantly adjusts itself to the needs of different individuals with different issues and needs it can be applied basically everywhere where sports infrastructure is accessible.

»Sport« with us.

Photo: Crusader

INTERNATIONAL NETWORK OF STREET PAPERS INSP AWARDS: HOLD THE FRONT PAGE! HERE'S THE 2018 BEST COVER NOMINEES

Our most hotly contested INSP Award this year was for Best Cover – with a whopping 63 entries from street papers around the world!

The Best Cover Award recognises a cover design that has had a big impact on the street, whilst effectively telling a story. The front page should be striking – grabbing attention from passers-by and drawing them to buy the publication.

Our top ten, featured below, will now go forward to our editorial shortlisting panel, who will choose the five finalists. These will be announced in early August, and the winner will be revealed at the Global Street Paper Summit in Glasgow.

Source: Craig Laurenson, INSP

028
KRALJI
ULICE

KINGS OF THE STREET 2018 BEST COVER NOMINEE

Author: Jean Nikolić

BIG BUSINESS

The passerby asks me: »How's the selling of the street paper going on?«

I reply: »Slowly. Only every half an hour somebody comes along and they all have phones on their ears.«

Then I mumble to myself: »Obviously only poor people and street paper sellers stayed in Ljubljana, everybody else is already at the seaside. Undoubtedly it is necessary to go to the sea – after the money.«

Polde (#312)

P. S.

After a while somebody else asks me about the sale. I reply in the same manner, adding that I'm selling common sense since nobody wants the paper.

»I'll buy some common sense,« sais the gentleman and offers me ten euros.

I thank him for his generosity and put the money in my pocket.

»What about the paper?« he asks.

I flinch and give him the street paper – Slovenian common sense.

YOUNG GENERATION

Summer humidity, heat and legions of tourists in these summer days considerably reduce the sale of street magazine. So, one hot summer day sales were really slow ... nevertheless, I tried and persisted.

Among the crowd of tourists that I offered the magazine to, a gentleman and a young boy came to the garage house – my selling point. After paying the parking ticket, a boy with a wide smile came to me and squeezed into my hand one Euro and a half and a chocolate heart. This little gesture and his smile really made my day. Thank you, young man.

Špela Blatnik

TALKING GLIBLY

If I had been paid every time I say hello or have a nice day during the sale of Kings of the street I would certainly be a millionaire. Sometimes I'm saying it even while sleeping ... hello, have a nice day ...

Mitja

BERLIN WALL

A WALL AROUND BERLIN.

EVERYWHERE YOU LOOK, YOU SEE JUST THE WALL.

AROUND THE SOUL, ONLY THE WALL.

HORROR TOWER NEXT TO THE FIVE METER HIGH WALL

GRAFFITI EVERYWHERE.

ONCE SOMEONE SAID:

»IT'S THE 20TH CENTURY'S GREATEST ARTWORK!«

AT THE BRANDENBURG GATE THERE IS A SIGN:

»HETZT VERLASSEN SIE WESTBERLIN.«

HONECKER, GORBACHOV, KOHL AND BUSH

DANCE A TERRIBLE DANCE – POGO!

AT LAST THEY TORN IT DOWN,

THAT TOTALITARIAN SYMBOL.

BUT NOT THE MEMORY OF IT.

IT WAS AN ILLEGAL CONSTRUCTION.

ČRTOMIR CLONSKY

029
KRALJI
ULICE

Photo: Crusader

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

14. 6.>> Berem vas iz meseca v mesec. Številko za številko. Niti enkrat brez rosnih oči. Čudoviti ste! Anja.

030
KRALJEVI
ULICE

RAZVEDRILO

POLDETOVA KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Igro začne beli in zmaga v treh potezah.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

Vekovska tabula: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

LUDSKA KUHNA, ENOLONČNICA IZ TESTENIN IN ZELENJAVE

Za več oseb, ki lahko v njej uživajo dva dni.

Potrebujete:

- polžke (lahko tudi pirine oz. temne testenine),
- 1 bučko,
- 1 do 2 zeleni papriki,
- 1 zeleno kolerabo,
- 1 klobaso,
- čebulo,

- česen,
- korenček,
- fižol in grah iz konzerve in
- začimbe: mleta paprika, poper, sol, vegeto in peteršilj.

Priprava:

Najprej skuhate testenine. Posebej narežete zelenjavo ter jo na majhnem ognju z malo vode in olja podušite, posolite jo po želji. Na koncu dodate začimbe, fižol

in grah ter vse skupaj prevrete. Sama na koncu dodam klobaso, narezano na koščke, ki jo prej prepražim, dodam še peteršilj. Pa dober tek!

P. S.: Če je sezona stročjega fižola, ga lahko uporabite namesto fižola iz konzerve.

Lola

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

<http://www.spomenikdatabase.org/tjentiste>

Foto: Miloš Stojić

V bližini Tjentišta je spominski kompleks »Dolina heroja«, kjer je bil leta 1971 postavljen spomenik bitki na Sutjeski. Je delo kiparja Miodraga Živkovića in predstavlja mojstrovino socialrealistične spomeniške umetnosti. V tej bitki je izgubilo življenje več kot 7000 borcev, ostanki 3301. borca pa počivajo v kostnici.

Od bitke pri Sutjeski je minilo 75 let, narodi Balkana so medtem doživeli še eno veliko vojno, vendar je še vedno treba govoriti o protifašističnem boju. V današnjem času – vzbujena radikalna desnica na Balkanu, v Evropi in v svetu – nas namreč ta spomenik opominja, da ni alternativnih vrednot protifašističnega upora. Zanimanje ljudi iz vse bivše Jugoslavije daje upanje, da je to »dediščina, ki ni izgubila svojega potomstva«.

Miloš Stojić (prevedel JN)

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave, predavanja

KAJ: Višje, hitreje, gosteje – Mladen Mavrovič, Nace Mohorič
KJE: Knjižnica Prežihov Voranc, Tržaška 47a, LJ
KDAJ: 1. 8.–31. 8.

KAJ: Razstava Cankar v podobah študentov – ilustracije UL ALUO
(Peter Ferlan, Dora Kaštrun, Sofiya Kruglikova, Lara Mastnak, Teresa Neppi, Tereza Prepadnik, Lara Kobe Priganica, Anja Rupar, Nuša Štiglic, Ana Vičič, Radovan Vukasović, Sanja Zamuda)
KJE: Cankarjev dom, Prešernova c. 10, prvo predverje, LJ
KDAJ: do 13. 9.

KAJ: Fotografska razstava Petre Cvelbar – V ženskih rokah (Jazz fotografija ob 59. Jazz festivalu Ljubljana)
KJE: Cankarjev dom, Prešernova c. 10, Mala galerija, LJ
KDAJ: do 24. 8.

KAJ: Prrrrrrr, skupinska razstava (Suzana Brborović, Špela Čadež, Olja Grubič, Duša Jesih, Simona Semenič, Nada Žgank in Maja Smrekar)
KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, LJ
KDAJ: do 9. 9. 2018
Torek–nedelja: 11.00–19.00
Četrtek: 11.00–21.00

KAJ: Ali Bramwell: Delovna skica: Obljuba o delu
KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, LJ
KDAJ: 3. 7.–19. 8., torek–nedelja: 10.00–18.00

KAJ: Spominska soba pisatelja Ivana Cankarja
KJE: Cankarjev vrh na Rožniku, LJ
KDAJ: petek: 16.00–18.00, sobota, nedelja in prazniki: 11.00–18.00

Razno

KAJ: Matura '18, priprave na jesenski rok – Tanja Tomšič
KJE: Knjižnica Bežigrad, dvorana, LJ
KDAJ: 20., 21. in 22. avgust ob 18.00
- ponedeljek, 20. 8. ob 18.00: O maturitetnih knjigah: Anne Michaels: Ubežni delci in Ciril Kosmač: Pomladni dan
- torek, 21. 8. ob 18.00: O razpravljalnem in interpretativnem eseu ter o značilnostih in posebnostih besedilnih vrst na maturi
- sreda, 22. 8. ob 18.00: Ponovitev jezikovnih znanj in posebnosti ustnega dela mature

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

NUDIMO:

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV,
STARA ROBA – NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA.

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOŠOVNI ODVOZ, PRAZNIJENJE
STANOVANJ, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE ...
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU.

PRESELI MO VAS

STARA NOVA
ROBA
A

POKLIČITE 030323128 (DELAVNIKI 08.00–16.00) WWW.ROBARABA.SI

OGLASNA DESKA

Narava se prebuja, prebudite se tudi vi. Škočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

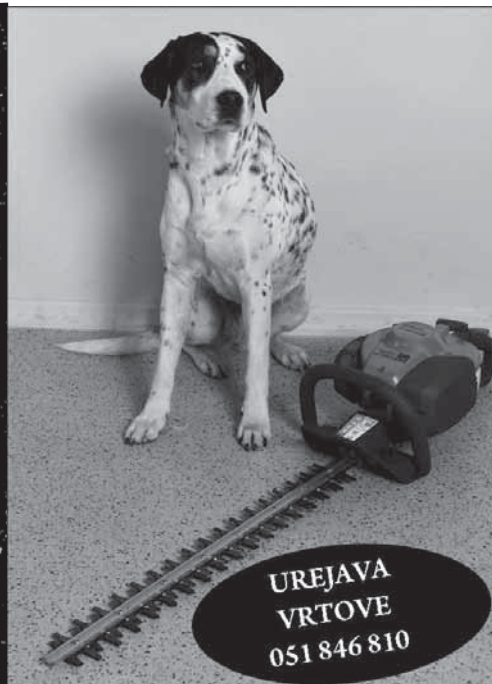
Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Društva Kralji ulice se za donacije zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
- slaščičarni ZVEZDA,
- trgovini SPAR,
- društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
- B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAŠ (kuhinja) za pekovske izdelke,
- Osnovni šoli BEŽIGRAD za pekovske izdelke,
- društvu SRCE ZA BULLE za donacijo hrane in ostalih stvari za pse in vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.

Se priporočamo za naprej.

033
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

**PRAVIJO: »PAMETNI MOLČI.«
ZAKAJ? DA PRIVILEGIJEV NE IZGUBI!**

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

							FIZIKALNA OBLIKA SNOVI (DVE BESEDI)	VOZILO ZA PREVOZ BLAGA (DVE BESEDI)	SKUPNO KOSILO V ANTIČNI GRČIJI (IZ: SORENA)	STARO MESTEČE V BLIŽINI ZADRA	PLEŠASTI DETEKTIV IZ PRILJUB- LJENE TV SERIJE	GRŠKA BOGINJA MODROSTI
							PREBIVALKA GLAVNEGA MESTA GRČIJE					
							BALZAC: "OČE -----"					
							RUVANJE, PRERI- VANJE					
							DOLGA DOBA, EPOHA, VEK			ANTON NANUT FR. LUKA OB ROKAVSKEM PRELIVU		
							KRAJ V BLIŽINI BEOGRADA (IZ ČRK: KROGAC)					
							ITALIJAN- SKA TISKOVNA AGENCIJA				PREBIVALCI EVROPSKE OTOČNE DRŽAVE	JEZERO V KRATERJU UGASLEGA VULKANA
PRIROJENO, NEHOTENO VEDENJE ALI REAGI- RANJE, NAGON		LISTINA, S KATERO SE KAJ POTRJUJE	ZDRUŽI- TEV, ZGOSTI- TEV	DRŽAVA NA BLIŽNJEM VZHODU	SLOVITI ŠPARTAN- SKI VOJSKO- VODJA	KRATICA ZA OPTICAL NETWORK TERMINAL	IZVIRNI KRAK REKE MENAM NA TAJSKEM	JAZ ?, ON			PRITOK DRINE VINKO ČERNIGOJ	
ČRKA GRŠKE ABECEDNE								MODEL JAPONSKEGA AVTOMO- BILA NISSAN				
LITERARNI IZRAZ ZA NOTRA- NJOST								BACEK VISOKA GORA V GRŠKI TESALIJ				
MOČNA ČUSTVE- NOST										MLEČNI IZDELEK SREDOZEM- SKA RASTLINA		
SLAVNI ČEŠKI LUTKAR (JIRI)						SKRIV- NOSTNO HIMALAJSKO BITJE	GRŠKA FILOZOFSKA ŠOLA PARIŠKI GANGSTER				NEKDANJI POLITIK MARKOVIČ	PTIČ SRŠENAR IME PLAVALKE ISAKOVIČ
IME NEK- DANJEGA UGANDSKEGA POLITIKA AMINA				PREJŠNJE IME AFRIŠKEGA JEZERA MALAVI						NERED BENGALSKI PESNIK 20. STOL. (IZ: SAD)		
SUKANEC				STRANŠKA STAVBA HOTELA VESNA ARHAR								
LAŽNA ŽALJIVA IZJAVA O KOM								OKAMENELA SMOLA IGLAVCEV				
STANOVSKI KOLEGA								PERZIJSKA KRALJICA, KI JE REŠILA JUDE				

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Kb6, Kb8; 2: Sd6+, Ka8; 3: Sb7++

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, knjigo Novi svet – zbirka poezije in proze, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Andrej Drame iz Portoroža, Miha Kular iz Zagradca ter Branka Botič, Tomaž Menart in Stane Mahkovec iz Ljubljane.

